

ÉLETÜNK

XLIV. évf. 7–8. szám (44. Jg. Nr. 7–8)

Az európai magyar katolikusok lapja

2012. július–augusztus

ELLENE MONDASZ-E...?

XVI. Benedek pápa a keresztségről

Június 11-én a Lateráni Szent János-bazilikában, a pápa székesegyházában kezdődött meg a Római Főegyházmegye lelkipásztori találkozója, amely idén a keresztség szentségét elemezte. A háromnapos tanácskozást XVI. Benedek pápa beszéde nyitotta meg.

Idézte a Máté-evangélium végéről Jézus missziós parancsát, mely az apostolokat tanítani és kereszteni küldi. Miért kell egyáltalán kereszteni? – tette fel a kérdést a pápa, és sorra vette válaszában elemeit.

Az Úr azt kéri tanítványaitól, hogy keresztesse az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére. A pápa idézte Jézus tanítását Isten nevére, amikor a feltámadást tagadó szadduceusokkal szemben Istent Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének nevezte. Az Isten e három pátriárkának a nevét a sajátjává teszi, így ők teljesen Istenben merülve, Isten nevére válnak. Istenben vannak, benne élnek, mert Isten nem a holtak, hanem az élők Istene. Pontosan ez történik a keresztségben is: bekapcsolódunk Isten nevébe, ehhez a névhez tartozunk, az ő neve a mi nevünk lesz, és mi az ő tanúságtévői leszünk.

A teológus pápa a bevezető gondolataiból három következtetést vont le. Először is az Istenbe kapcsolódás révén az Isten számunkra már nem egy távoli, vagy akár vitatandó valóság, hanem a keresztség által Istenben vagyunk és Isten bennünk, tehát elsődlegessége és központi szerepe van az életünkben. Másodjára a keresztségben nem én teszem magam kereszténnyé, nem a magam erejéből válok azzá, hanem Isten műve ez bennem – mondta a pápa. Bizonyos értelemben ez passzív szerepe a kereszténynek, hiszen új egzisztenciáját Istentől ajándékként kapja. A kereszténnyé válás harmadik következményének nevezte a pápa a többi keresztény testvérhez kapcsolódást, akik már mind Istenben vannak. Megkeresztelkedni sohasem magányos aktus, hanem mindig szolidaritás Krisztus egész testével. Minthogy bekapcsolódtunk Isten nevébe, aki nem a holtak, hanem az élők Istene, valójában az örök, halhatatlan életbe merültünk bele. Élők vagyunk – mindörökre! Más szavakkal: a keresztség a feltámadás első szakasza.

A továbbiakban a pápa szentségi ritust, a keresztlési szertartást elemezte. Miként minden szentség, ez is két részből áll: materiából – ez a víz –, és Szóból. Az anyagi szempont nagyon fontos: a kereszténység ugyanis nem pusztán spirituális, hanem egy kozmikus valóság. Az anyag és így a test is része a hitünknek, amely nem lehet pusztán spirituális, hanem Isten belemerít bennünket a keresztség által a kozmosz egész valóságába, és így átalakítja azt.

A szentség másik eleme az anyag mellett a Szó, hármas formában: ellene mondas, ígéret és könyörgés. Ezek a szavak egy döntést valósítanak meg, és egész életünk útját jelentik, a keresztség előtti és utáni útját is.

(Folytatás a 2. oldalon)

Mária mennybevétele
(Az egri szeminárium kápolnájának oltárképe)

NAGYBOLDOGASSZONY

Nagyboldogasszony – Mária mennybevétele, egyben az ország Mária oltalmába ajánlásának ünnepe, a legkedvesebb hazai patrocíniumok egyike. Nagyboldogasszony nyolcada, amelybe Szent István napja is belesik, a magyar egyházi évnek kiemelkedő időszaka.

Az ünnepet Székesfehérvárott első szent királyunk is megüli. Egyik alkalommal a Napbaöltözött Asszony nagy jeléről Gellért beszélt István és udvara előtt. Az Érdy-kódex – nyilván hazai hagyomány nyomán – írja, hogy „Gellért tanácsának intéséből akkoron kele föl, hogy az Szűz Máriát ez Magyarországbán Bódogasszonynak, avagy ez világnak Nagyasszonyának hívnák. Szent István királ es ez szegény országot Bódogasszony országának nevezé...”

Az Árpád-ház így Nagyboldogasszony oltalmába ajánlotta magát. Az országot, vagyis önnön uraságát, uralmát és a királyságot a Szűzanya szimbolikus tulajdonának, Mária örökségének érezte, vallotta.

(Bálint Sándor nyomán)

CSALÁDFŐ A NEMZET ÉLÉN

Írta: Bíró László püspök

Szent István ünnepén jobbra a szentre, az államalapítóra és az egyházszerzőre emlékezünk – de nem kevésbé fontos, hogy gondoljunk rá úgy is mint családfőre. Akinek ez a hivatása korántsem szorult háttérbe az előbb említettek mögött.

Minden nemzetnek vannak szentjei, jó néhánynak szent uralkodói is, de kevés ország büszkélkedhet azzal, hogy mindjárt története kezdetén egy királyi szent családra tekinthet föl. Lapozzuk fel a legendákat, faggassuk a történelmet: miféle szent családot láthatunk ezer évvel ezelőtt Magyarországon? István, Imre és Gizella alakját szentekként őrzi nemzetünk emlékezete, példaként és pártfogóként tekintett rájuk hányatott történelmének századain keresztül a magyarság.

Egy kép a legendáriumból: a király észreveszi, hogy fia éjszaka, gyertyafény mellett zsoldározik. Egy apa, aki oda tud figyelni fiának lelki rezdüléseire. Egy apa, aki örülni tud ennek. – Közhelynek számít manapság, hogy az apák túlterheltek, életük nagyobbik része családtávolságban telik, alig képesek odafigyelni gyermekükre, még kevésbé annak lelki rezdüléseire. Hívó keresztények körében akár közhelynek hangozhat ugyanakkor az a kérdésként megfogalmazható igazság is: van-e fontosabb annál, hogy a szülők figyeljenek oda gyermekükre, és tanítsák meg imádkozni őket... És feltehetjük azt a kérdést is: vajon tudna-e ma örülni egy édesapa annak, ha fiát éjnek évadján imádkozni látná? – A legendáriumban leírt képben nemcsak Imre éjszakai imádkozása utal a szentségre, hanem legalább annyira István öröme és figyelme is. Pedig az államalapító királyról aligha hihetjük, hogy kevesebb gondnal és megoldandó problémával küszködött volna, mint egy huszonegyedik század eleji magyar apa, mégis éber figyelemmel volt jelen családjában is.

Újra és újra földidéződik bennem Szent Istvánnal mint családfővel kap-

csolatosan ez a jelenet. És egy másik is: amikor fölmennek Szent Márton hegyére, a mai Pannonhalmára, akkor Imre herceg csókkal köszönti a szerzeteseket. Szent Mórt, a későbbi pécsi püspököt hétszer csókolja meg. István látja, észreveszi ezt is...

A király gyakran megfordult az atyja, Géza fejedelem által alapított monostorban, hogy elcsendesedve végigtekintszen az életén, elbeszélgesse a szerzetesekkel, az imádság és a munka embereivel. Hogy megálljon, vissza- és előretekintszen, hogy más nézőpontból is lássa önmagát, s maga körül az életet: családját, országát, embertársait.

István, a király nemcsak uralkodott, hanem imádkozott is, nemcsak cselekedett, hanem figyelt is, nemcsak szava volt, hanem belső csöndje is. István, a családfő nemcsak döntést hoz és irányt mutat, nemcsak a család megélhetésére van gondja, hanem belső életére, a rábízottak lelki rezdüléseire is. Boldog II. János Pál pápa mondta: ha a házastársak nem válnak lelki emberré az imádságban, valójában képtelenek lesznek a házasságra. Az első magyar szent családban mindennapi kenyér volt az imádság.

Szent István, akárcsak atyja, Géza, a megújult bencés lelkiség szerzeteseként hívta az országra. Ez a bizonyos megújulás akkor is valójában a gyöke-
rekhez való visszatérést jelentette, visszatérést Szent Benedek jelmondatának valóságához: *imádkozzál és dolgozzál*.

De ebben a megújult és eredeti szemléletben ezek nem egymásra következő, hanem egymást átható tevékenységi formák. Imádság és munka az ember létezésének két vetülete:

(Folytatás a 3. oldalon)

ÚJ EVANGELIZÁCIÓ ÉS A MIGRÁCIÓ

Külföldi magyarok lelkipásztorainak konferenciája

Az új evangelizáció és migráció volt a témája az idei Európai Magyar Papi Konferenciának, amelyet június 11-e és 14-e között tartottak a németországi Spindlhofban, a Regensburgi Egyházmegye lelkipáskorlatos házában.

Cserhádi Ferenc, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök meghívására gyűltek össze a konferenciára az Angliában, Ausztriában, Belgiumban, Franciaországban, Hollandiában, Németországban, Olaszországban és Svájcban lelkipásztori szolgálatot végző magyar lelkipásztorok. A húsz résztvevő között ott volt Dobai Sándor gyémántmisés belgiumi főlelkész, Bajzáth Ferenc arany-misé, aki a Hollandiában élő magyarok körében végez rendszeres lelkipásztori munkát, va-

A konferencia résztvevői

lamin Molnár Ottó ezüstmisés, aki a Grazi Egyházmegyében magyar lelkész. A tengerentúlon élő magyar lelkipásztorok képviselőitében az idén is részt vett a konferencián Kiss Barnabás ferences szerzetes.

A konferencia első napján az új evangelizációról Veres András szombathelyi püspök tartott előadást, aki egyházmegyéjében meghirdette az Új evangelizáció évét. Az egyházmegyei lelkipásztori program keretében megfogalmazott célokat, törekvéseket és tapasztalatokat osztotta meg a konferencia résztvevőivel, bátorítást és lelkesedést adva a nehéz terepen dolgozó magyar lelkipásztoroknak.

(Folytatás a 4. oldalon)

HITÜNK KÉRDÉSEI

Szeretet vagy érdek?

Szeretet vagy érdek? Olyan kérdés ez, amely egyaránt érinti keresztény és emberi egzisztenciánkat. Előbbi mérceje az Evangélium, utóbbié a humán-etika. A kereszténység a teremtés és a megváltás hite és a végső remény mellett a szeretet vallását képviseli, eredetétől fogva: Jézus Krisztus tettei és tanítása nyomán – különösen Pál apostol szeretethimnuszával.

A hegeli dialektika ismert fogalmai-val közelítve: a kereszténység számára ez volt a *tézis*. A fordulatot, az *antitézist* az újkori gondolkodás jelentette, elsősorban a kereskedelem és a politika motivációira hivatkozva, amely a szeretettel szemben az érdekek motivációját hangsúlyozta. Ez utóbbi elve, hogy az egyént és a közösséget cselekedeteiben az érdekei irányítják.

A marxi materialista szemlélet még erőteljesebben hangsúlyozta az érdekek szerepét, kiterjesztve azt a pedagógiára is – hogy még jobban ellentétben álljon a keresztény üzenettel, az Evangéliummal. Négygyermekes, hitvalló katolikus tanárnő keresett meg fiatal teológiai tanár koromban a címbeli kérdéssel. Hiszen a pedagógusokba is állandóan azt sulykolták, hogy amit mi szeretetnek mondunk, az voltaképpen csak álarc, és ha ezt le vesszük, fölismerjük, hogy a szeretet mögött is érdekek húzódnak meg. Erre alapozták aztán az érdekek mindenhatóságának tételét, a közösségi érdek többletével.

Csakhogy – a filozófia nyelvén szólva – sem a tézis, sem az antitézis nem jelenti a megoldást. Arra egy materialistának is rá kell jönnie, hogy az érdek az emberi motivációk jelentős részénél hatékony lehet, de nem mindenható. Gyakran inkább azt kell fölfedeznünk, hogy a két motívum keveredik egymással, és gyakran nehéz kibogozni, melyik a meghatározó. A keresztény spiritualitás mestereinek viszont észre kell venniük, mennyi bennünk az olyan törekvés, amelyet – legalább részlegesen – az egyéni érdekek befolyásolnak. S fölmerül a kérdés: beszélhetünk-e érdekmentes, tiszta szeretetről? Aztán kiderül, hogy ez egyáltalán nem elméleti kérdés. Hiszen a keresztény újkorban kieleződött az érdek és a „tiszta szeretet” vitája, amely a *janzenizmus* révén – bár más tévtanokkal együtt – végül egyházszakadáshoz vezetett. Jansen németalföldi püspök ugyanis a XVII. szá-

zadban ezen az alapon vallotta, hogy a mennyei jutalom reménye kizárja a tiszta szeretetet. Holott nem lehet elvitatni, hogy a Szentírás, és azon belül az Evangélium – Jézus szavait is belevéve – kifejezetten hivatkozik a mennyei jutalomra. Nem kevés követőre talált a janzenisták spiritualitása, *Blaise Pascalt* és a mi *Rákóczi Ferencünk*et is hatókörébe vonva. Maga Jansen, tanításához makacsul ragaszkodva, szembekerült az Egyházzal, és elszakadva attól, a kisebb szórványban még ma is létező „ókatolikusok” megalapítója lett. A történelem igazságtétele azonban ismert. Jansen igényesebb spiritualitása az „ókatolikusok” révén ma már többnyire a könnyebb utat választó hívek menedékhelye lett (például az egyházjogilag nem igazolható válaszok tolerálása révén).

A minden jutalmat kizáró „tiszta szeretet” janseni elképzelése azonban illúzió. Ebben a kétségbevonhatatlan realitás az, amit Jézus Urunk mondott, és amit a kereszténység története is igazol: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13). Halálveszély esetén ugyanis az ember elemi érdeke és törekvése, hogy mentse az életét. *Gyóni Géza* emlékeztet háborús verséből ma is beszédes a mondat: „Csak én megmaradjak”. Elítélt bűnözők egész sora kész bevallani bűntetteit, amelyeket konokul tagadott, hogy ezzel a halálbüntetést elkerülje. Pascal vallomását ezért is gyakran idézzük: „Hiszek azoknak, akik életükkel pecsételték meg tanúságtételüket”. S ebben a vértanúk megszámlálhatatlan sokasága jelenik meg előttünk, élükön Péterrel, Pállal és az apostolokkal. Az önfeláldozásig menő anyai szeretet példáit is hosszan lehetne sorolni. S ezek csupán szemelvények az áldozatos szeretet hitelesítésére.

Kétségtelen, hogy az érdekek motivációja – túl a politikan és a kereskedelmen – az etikai egoizmus jellemzője, míg a szeretet indítékai a mások felé forduló, altruista magatartásban ismerhetők fel. S a kérő imák nagy száma szinte matematikailag igazolja, hogy az Isten iránti szeretet és az emberi érdek milyen bonyolult kapcsolatban lehet egymással. A legmegdöbbentőbb, amikor hívő ember csak olyan Istent fogadna el, aki a saját legkülönbözőbb kérő imáit engedelmesen teljesítené. Vannak, akiknek Isten és az

imádság csak akkor jut eszükbe, ha végveszélybe kerülnek, amikor az életük forog kockán – ilyenkor ugyanis az ember még a szalmaszálba is belekapaszkodik.

Szeretet vagy érdek? A kérdés túlságosan összetett, és kielégítő módon csak konkrét eseteknél kaphat választ. Azt megállapíthatjuk, hogy a keresztény lelkeség jól kivethető fejlődése az, amikor a kérő imák túlsúlya oldódik, és a hívő egyre jobban fölfedezi a dicsőítő imát, amire egyébként a szentmise liturgiája is megadja az útmutatást. Ezzel az imádság egyre inkább felszabadul az érdekek alól. Amerikai egyetemisták egy csoportja lelkiatyjukkal a szentlelkes mozgalom keretében jutott el ide.

Szeretet vagy érdek? A motivációk keveredhetnek. A kérdés az, mikor melyik lesz a vezérmotívum döntéseinkben és életünkben. Jellemző azonban az átlagemberre a tézis-antitézisben való gondolkodás, ahogyan ez a jelen kérdésre válaszoló blogokból is kitűnik. Az egyik szerint „A szeretet csak érdek nélkül létezhet”. A másik hasonló véleményen van: „Vagy érdek, vagy szeretet”. Holott a kettő motivációja gyakran összevegyül. A szentekkel kapcsolatban nincs kétségünk az igazi szeretet vezérmotívumát illetően (vö. Teréz anya). S megvannak a „tiszta érdek” ellenpéldái is. Hiszen akadnak emberek, akik szorakozásból gyilkolnak vagy pusztán azért, hogy címlapra kerüljenek.

Az is tisztázódott már, hogy jellemzően gyermeki szintű a motiváció, ha valakit csak jutalommal lehet serkenteni: „Ha eredményesen leteszed az érettségit, jutalmul kapsz egy motorkerékpárt”. Magasan felülmúlja ezt a motiváció: „Szeretetből tettem, nem jutalomért”. A megfelelő jutalmat egyébként nem lehet elmarasztalni. Mert „Mélto a munkás az ő bérére”. S a mennyei jutalom ígérete nem az érdekek ügyét jelenti, hanem az igazságosságát. Mint a jogban is. Márpedig az igazságosság az érdek ellenfele, mint ahogyan még inkább az a szeretet.

A szeretet és az érdek gyakran nehezen kibogozható módon keveredhet egymással döntéseinkben. A szentek és a gonosztevők esetén a vezérmotívumot illetően nincs kétség. Ott tiszta a kép. A szeretet motivációja szembeül a hideg és számító érdek motivációjával. Ami a legvilágosabb és legmeggyőzőbb „képlet” a megoldásban, az leginkább így volna megfogalmazható: az igazi szeretet önmagát adja áldozatul – másokért. A végletes érdek mások életét áldozza fel – önmagáért.

Boda László

belemerítkezett a vízbe. A pozitív rész során igazi dialógus születik, mert Isten legbenső titkát, a Szentháromságot érintik a kérdések, nemcsak intellektuális értelemben, hanem megélt eseményként is.

A pápa végül a vízről szolt, mely kettős jelentést hordoz. Egyfelől a halálra utal, mint az özönvíz, mint a Vörös-tenger vize. A keresztség rítusa nem pusztán vízzel való leöntés, hanem élet és halál megjelenítése, meghalás egyfajta életnek, és megszületés egy új életre. A tenger a keresztségi liturgiában a keresztet jelenti. A másik szimbólum a forrás, mely az örök élet jelképe.

Végezetül a pápa katekézisében a gyermekkeresztség jogosságát hangsúlyozta, szemben a gyermek leendő szabad döntését hangsúlyozó ellenvetéssel, amely nem lát új életet a keresztségben. „Magát az életet is úgy kapjuk, hogy nem választhatunk, meg akarunk-e születni vagy sem – ezért valójában az lenne a jogos kérdés, vajon helyénvaló dolog-e életet adni ezen a világon anélkül, hogy ezzel a születendő ember egyetértene. Ez pedig csak akkor lehetséges, csak akkor helyénvaló, ha biztosítani tudjuk, hogy ez az élet jó, Isten oltalmazza, valódi ajándék, a jövőbeli élet megelőlegezése”

Vatikáni Rádió

IMASZÁNDÉKOK

Júliusra

Általános szándék: Hogy mindenkinek lehessen munkája, és azt tartós és biztonságos körülmények között végezhesse.

Talán egy éve egy barátom azt kérdezte, hány órakor kezdek dolgozni. Haboztam a válasszal: tudatosítanom kellett, mi is az én „munkám”, egyszerűen azért, mert mindennapi tevékenységemet nem tekintem „munkának”, hanem inkább annak, amit „teszek”. A „munka” szó negatív hangszílyal terhelné tevékenységemet: plébános vagyok, és egy állami egyetem lelkipásztori szolgálatának igazgatója.

Rossz hangzását a „munka” alighanem onnan örökölte, hogy Ádámot és Évát Isten küzte az édenkertből, s ettől kezdve megélhetésük biztosítása kemény munkát jelentett, elbukásuk büntetésének bizonyult. Ez talán azt jelenti, hogy bukásuk előtt nem kellett táplálékot szedniük a fákról, a húst sütésre előkészíteniük, hogy a tisztaság, a szemétszállítás nem jelentett gondot? Nem tudom, mindezt minek hívták a bukás előtt; de utána kezdtek használni szörnyű névként a „munka” szót. Ugyan miért? Miért jelent a munka terhet, valami ellenszenves rosszat? Megváltozott a szemléletmódunk. Annak tudata, hogy valamit nem birtoklunk, az teszi a munkát e hiány megszüntetésének bosszantó (és sose igazán hatékony) szükségességévé.

A Teremtés könyve annak elbeszélésével kezdődik, hogy Isten hat napig dolgozott a világ létrehozásán, majd a hetedik napon megpihent, gyönyörködött művében. „Munkája” nem teher, hanem inkább gyönyörűség: megteremt valami újat, és önmagát adja. A „munka” nem valami rossz; ha Isten képére és hasonlatosságára tesszük, együttműködünk Isten teremtő tevékenységével.

Természetesen mindnyájunknak van több-kevesebb szükséglete. Vannak nehezebb és könnyebb életszakaszaink. De még a jó pillanatokban is ráterelődik a figyelmünk arra, ami nincs meg – figyeljük meg: nincs olyan hirdetés, amely arra irányulna, mennyire megelégedhetnék magammal és birtokolt javaimmal.

Kérjük az Urat, tanítson meg arra, hogy egyre inkább értékelni tudjuk azt, amink van: életünket, tehetségeinket, a minket körülvevő fontos személyeket, azokat a kincseket, amelyek talán csak nekünk fontosak. Erre az ismeretre támaszkodva Istennel együtt folytatni tudjuk a teremtésnek, helyesebben szólva az újjáteremtésnek szakadatlan folyamatát – mindenkinek a javára.

A Szentatyával együtt ebben a hónapban azért imádkozzunk, hogy mindenkinek lehessen munkája, és hogy mindenki örömmel élhessen belőle tartós és biztonságos körülmények között.

(Thomas McClain egyesült államokbeli jezsuita nyomán)

Fontolgassuk a következő kérdéseket: 1. Milyen következményektől szenved egy család, amikor a felnőttek nem találnak munkalehetőségeket? 2. Úgy tekintem-e a munkámat, mint az Isten művén való együttműködés módját? 3. Életem minden napjának imádságos felajánlása segít-e abban, és hogyan, hogy jobban végezzem munkámat?

Missziós szándék: Hogy a keresztény önkéntesek, akik jelen vannak a missziós területeken, tanúskodni tudjanak Krisztus szeretetéről.

Keresztény önkéntesnek azt a személyt nevezzük, aki idejének, energiájának, javainak egy részét valamilyen keresztény ügygel való szabad és ingyenes együttműködésnek szenteli. A szolgálatnak ez a formája népszerű társadalmainkban, amelyek belefáradtak a sok üres szolamba, és a tevékenységet keresik.

(Folytatás a 6. oldalon)

ELLENE...

(Folytatás az 1. oldalról)

A keresztség nem egy félórás szertartás, hanem egész életünk teljes valósága. Háttérben ott áll az őskereszténység tanítása a két útról: az egyikre „nem”-et, a másikra „igen”-t mondunk.

Ez a „nem” hármas formában mutatkozik meg. A középső formula kérdése: „Ellene mondotok-e a bűn csábításának, hogy a bűn sohasé uralkodjék rajtatok?” Ezt a csábítást a régi keresztények az „ördög pompájának” nevezték, és „véres, nagy látványosságokat” értettek rajta. Ez a véres látványosság azonban embereket ölt. Valójában egy olyan életútról volt itt szó, melyben az igazság csak látszat jelleme. A korai keresztényeknek ellent kellett mondania a kultúra azon típusára, mely Krisztus és Isten ellen való kultúra volt. János apostol ugyanezt a „kozmosz”, az „evilág” szóval adta vissza, nyilván az Istentől teremtett világ egy részére utal, mely szembefordult teremőjével és önmagával is. Megkeresztelkedni azt is jelenti, hogy ellene mondunk ennek a kultúrának, mely az igazság és az információ álrühájában hazugságot beszél, amely

csak az anyagi jólétre törekszik és tagadja az Istent. Ez a megkülönböztetés, ez a döntés és ez a kimondott, megvalósított „nem” egész keresztény életünk része.

Az ellene mondás első formája: „Ellene mondotok-e a bűnnek, hogy Isten gyermekeinek szabadságában éljete?” Ma a szabadság és a keresztény élet, vagyis Isten parancsainak a megtartása, ellenkező irányban haladnak. Ma azt tartják – tanította a pápa a római egyházmegyei találkozon –, hogy a kereszténység rabszolgaság, a szabadság pedig szabadulás végső értelemben magától Istentől is. A „bűn” szó nevétségessé vált... Isten létét tagadó emberek szájából is elhangzik olykor: „Hogy is tudnám én megsérteni a végtelen Istent? Törődik is velem, ő sokkal nagyobb, mintsem hogy én meg tudnám sérteni?” – mondják. De mi, keresztények, a keresztre feszített Krisztusban látjuk, hogy Isten igenis megsérthető: sebezhetővé vált, egészen a halálíg. Igenis érdeklődik utánunk, mert szeret minket.

Az utolsó kérdés: „Ellene mondotok-e a sátánnak, aki a bűn szerzője és fejedelme?” Mi azért mondunk „nemet” a gonosznak, mert „igenet” mondunk az igaz Istennek. A régi keresztségi rítus szerint mindhárom „nem” során a keresztelendő

LELKIPÁSZTORI LÁTOGATÁS KANADÁBAN (2.)

Toronto, Hamilton, Vancouver

CSALÁDFŐ...

(Folytatás az 1. oldalról)

Májusban lelkipásztori látogatást tett Kanadában Cserháti Ferenc püspök. A külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott főpap Montrealt, Torontót, Hamiltont és Vancouvert kereste fel. Útjának első állomásáról előző számunkban tudósítottunk.

Torontóba, Ontario tartomány öt és fél milliós fővárosába május 16-án érkezett Cserháti Ferenc püspök. Másnap a közeli Pickeringben, a jezsuiták lelkigyakorlatos háza melletti otthonban fölkereste püspökelődjét, a nyugdíjas és betegségéből lábadozó Miklós-házy Attilát. A baráti beszélgetésben áttekintették a külföldi magyarok lelki ellátásának kérdéseit Ausztráliában, Kanadában és Európában. Mint ismert, a külföldi magyarok püspökének „egyházmegyéje” mind az öt kontinensre kiterjed.

Május 17-én délután a Torontótól mintegy 80 kilométerre fekvő Hamiltonba látogatott a püspök. Először a Szent Erzsébet Öregek Otthonában találkozott annak vezetőjével, Mária testvérrel, aki a Jézus Szíve Társaság tagja, valamint az otthonban élő három magyar jezsuitával. Ezt követően a hamiltoni magyar Szent István Plébánián a másfél éve ott szolgáló Amászka László minorita szerzetes pappal és a hívekkel folytatott nyílt, őszinte beszélgetést az egyházközség helyzetéről. Az esti szentmisén Mindszenty József szent életű bíboros életpéldája, születése 120. és halála 37. évfordulója adta a témát a szentbeszédhez.

Bérmálás Torontóban

Cserháti püspök összefogásra bátorította az egyházközséget, ahol mindenkire szükség van, a fiatalokra és az öregekre egyaránt. A különböző érdekcsoportokat őszinte párbeszédre, önmérsékletre és toleranciára szólította fel a közös cél érdekében. Tegyük felre minden széthúzást és ápoljuk egy szívvel-lélekkel hitünket, magyar kultúránkat – mondotta. A szentmisét gondosan előkészített fogadás és beszélgetés követte, amelyre a szentmise minden résztvevője meghívást kapott.

Másnap, május 18-án, pénteken a torontói képviselőtestülettel, az iskola vezetőivel találkozott a püspök. Fontos kérdések, témák kerültek elő az éjszakába nyúló baráti beszélgetés során, például hogy miben tud az emigrációs magyarság segíteni a hazaiaknak a jelen nehéz helyzetben, a rosszindulatú és igaztalan nemzetközi sajtó hangulatkeltése ellenében, és hogy mi ad alapot remény-

re az embernek, a magyarnak, a katolikusnak a mai világban.

Vasárnap, május 20-án a torontói Szent Erzsébet-templomban több mint kétszáz hívő jelenlétében szolgáltatta ki a bérmálás szentségét. A püspök atya buzdította őket és a már korábban megbérmáltakat, hogy továbbra is féltve őrizzék a Lelket és adományait. Legyenek Krisztus hiteles tanúivá, akárcsak az apostolok, akik nem hallgathattak arról, amit láttak, hallottak és átéltek. A bérmálkozók közül öten 14-16 évesek és torontói születésűek voltak, kilencen pedig a Kárpát-medence különféle településein születtek – rájuk 35-45 éves korukban virradt Isten kegyelméből a Lélek tavasza.

Vasárnap este a Szent Erzsébet Irodalmi Estek keretében Simándi Ágnes

pásztor hangsúlyozta: az idők hitvalló életükkel, szenvedéseik türelmes elviselésével, Isten iránti hűségükkel mindig megbecsült és hasznos polgárai a társadalomnak és az Egyház közösségének.

Pünkösdvasárnap zsúfolásig megtelt a vancouveri Magyarok Nagyasszonya katolikus templom; nagy izgalommal várták a jubileumi szentmisét és a Magyarországról érkezett püspököt. A szentmisén közreműködött az egyházközség énekkara. Egy lány virággal köszöntötte, majd Lakatos Dénes plébános üdvözölte a főpásztort. Szentbeszédében Cserháti Ferenc püspök a kisközségekben munkálkodó Lélek működéséről beszélt; majd felidézte a vancouveri katolikus magyar egyházközség tevékenységét az elmúlt ötven év során. Az egyházközséget élő organizmushoz hasonlította: amint a templom kövei, falai, ablakai, ajtóí szerves részei az egésznek, úgy a test részei is szerves egységet alkotnak. A hívek és az egyházközség tagjai meg-

elevenítik az élettelen kőtemplomot, a Szentlélek által a közösség élő egységgé alakul át. A Szentlélek tartja össze, alakítja, formálja a közösségeket – hangzott el a homíliában.

A szentmise után ünnepi műsorral emlékeztek meg a templom alapítójáról, az elmúlt ötven év legfontosabb eseményeiről, a Vancouverben szolgáló lelkipásztorokról, akik áldozatos munkájukkal vezették a magyarok közösségét a Csendes-óceán partján.

„Ez a templom ötven éve az isteni jószág tárháza, az ég felé mutat, és egyben egy kis magyar hon a hontalanságban. Reméljük, hogy a következő nemzedék is otthonra talál benne, itt magyarul hallgathatja Isten szavát, anyanyelvén imádkozhat, és ápolja magyar kultúráját” – buzdított szentbeszédében Cserháti püspök.

A Forrás néptáncegyüttes bemutatója, majd szaxofonos hozsanna következett két fiatal ikerpár előadásában, akik már évek óta hűséges ministránsok is. Reményik Sándor, Andrásik Gyula és a templom költőnöje, Lelkes Ilona versei is elhangzottak, felnőttek és gyerekek előadásában, majd a Szent László Magyar Iskola gyermekkörusa énekszóval köszöntötte a püspököt és a közönséget. Az ünnepség végén jubileumi fényképet készítettek a közösségről a templom udvarán, a Magyarok Nagyasszonya-szobornál.

(Magyar Kurír)

SOK A NYITOTT KÉRDÉS

A püspöki konferencia nyári ülése

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia május 30–31-én megtartott nyári rendes ülésén ismét a napirendi pontok között szerepeltek a köznevelés finanszírozásának, a kötelezően bevezetendő erkölcs- és hittanoktatásnak, valamint a szociális intézmények helyzetének kérdései. A testület megállapította, hogy továbbra is sok a nyitott kérdés ezeken a területeken – olvasható a kiadott sajtóközleményben.

A kormány döntése értelmében a felsőoktatási intézményeknek vissza kell fizetniük a korábban kapott támogatások egy részét. Az egyházi felsőoktatási intézményeket még egy további visszafizetési kötelezettség is terheli, ami különösen is nehéz helyzetet teremt, és a jövőre nézve kérdéses az egyenlő finanszírozás elvének fenntartása is. A kialakult helyzettel kapcsolatban a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia levelet fogalmazott meg az illetékes állami szervek felé, mert a rendelkezés anyagiilag lehetetlen helyzetbe hozza az intézményeket.

A főpásztorok megvitatták a katolikus rádiózás aktuális helyzetét, és megállapí-

tották, hogy a jelenlegi törvényi szabályozás rendkívül megnehezíti egy országos sugárzási hálózat létrehozását. A Szent István Rádió esetében például az eddigi sugárzási feltételek helyett sokkal költségesebb megoldás lehetséges csak. Ezért a püspökök az illetékesekhez fordulnak a helyzet megoldásának érdekében.

A II. Vatikáni Zsinat megnyitásának ötvenedik évfordulóján, október 11-én kezdődik a Hit éve, amelynek célja, hogy az Egyház tanítására irányítsa a hívők és minden érdeklődő figyelmét. A 2013. november 24-ig, Krisztus Király ünnepéig tartó évre a magyar egyházmegyéik is változatos programokkal készülnek:

tanulmányi napokkal, a médiában való gyakori megjelenésekkel, valamint könyvek megjelentetésével kívánják hitünk tanítását jobban megismertetni.

A testület nyilatkozatot fogalmazott meg az előző hetekben az abortusztabletta magyarországi engedélyezésével összefüggésben megjelent véleményekkel kapcsolatban.

A konferencia komoly erőfeszítéseket tesz a külföldön, szórványban élő magyarság anyanyelvi lelkipásztori ellátása érdekében, így döntés született arról, hogy több közösséghez is küldenek papot Magyarországról. A főpásztorok aggodalommal tapasztalják, hogy a többségben katolikus nyugati és határon túli magyarság körében sajátos módon finanszírozott áttérítési akció bontakozik ki. Újabbban néhány iskolaátadás is hasonló jellegűnek tűnik. □

hiszen az imádság egyúttal munka is – aki ezt nem tudja, az még nem imádkozott igazán mélyen –, munkákon pedig csak akkor lehet áldás, ha olyan odaadással és összeszedettséggel végezzük, ahogyan imádkoznunk kellene.

A benedeki életszemlélet kiegyensúlyozottságának lényegét ugyanakkor a helyes arányok jelentik. A szemlélődés és a tevékenység megfelelő aránya. Egy középkori bencés kolostorba belépve a figyelmes látogatónak rögtön szemébe tűnik az esztétikum és a funkció összetartozása: az épület és annak minden része is – a mivesen faragott oszlopfőktől az ajtókilincsekig –, egyszerre szépek és jók, vagyis használhatók.

A bencés lelkiiségből fakadóan István a helyes arányok embere volt: munka és imádság, uralkodás és szolgálat, személy és közösség kiegyensúlyozottsága jellemezte – és erre törekedett családi életében, gyermekének nevelésében is.

Imrét gyakran ábrázolják amolyan lányos arcú, szende fiúcskának – de ez a kép nem felel meg a valóságnak. A legendák tanúsága szerint elmélyült valóságosság jellemezte – a Velencéből ide származott bencés szerzetes, Szent Gellért volt a nevelője –, ugyanakkor azonban nagyon komoly szellemi képzésben is részesült. És nem hiányzott Imre neveltetéséből a sport, a vadászat sem: arra az életre nevelték őt, amely rá várt. Edzett, fegyelmezett, határozott fiatal férfi volt; a történelem úgy tudja, ő vezette győzelemre seregünket a győri csatában.

Imre neveltetésében nem volt semmiféle egyoldalúság: a megfelelő arányok határozták meg lelki, szellemi és fizikai téren egyaránt. Talán úgy kellene híven és a mindenkori ifjúság vonzó és követésre érdemes példaképeként ábrázolnunk őt, hogy kezében a lilium mellett ott a kard és a könyv is.

A török idők prédikátorai újra meg újra a választott néphez hasonlítják nemzetünket. Megélik a kiválasztottságot abban, hogy a Szűzanya oltalmába ajánlott ország és nép vagyunk, a Magyarok Nagyasszonya vigyáz ránk. De abban is, hogy amint az őszösvetségi választottaknak, úgy nekünk is más nagy népek közé ékelődve kell megőriznünk önazonosságunkat. Ezek a prédikátorok próbálták megfogalmazni azt is, mi teheti képessé a megmaradásra – az őszösvetségihez hasonló módon – ezt a maroknyi, újszösvetségi „választott népet”. Elsőként említik a családok összetartását, a megtartó hagyományok őrzését és továbbörökítését. Erről az jut eszembe: amit az ember megünnepel, az van, amit nem ünnepel meg, az nincs. Mi, mai magyarok adunk-e méltó helyet és rangot az életünkben nemzeti és vallási ünnepeinknek? Őrizzük-e féltőn az egy igaz Istenben való hitet, vagy beleolvadunk a körünk kusza politeizmusát jelentő globalizációba? – És hogy még egy ótestamentumi párhuzamot említek: figyelünk-e mi is, amint ők tették, a próféták súlyos szavára, a jövőre tekintő emberek útmutatására, vagy az éppen népszerű szólamokat halljuk meg csupán?

Az országalapító király és családja hivatásának tekintette ennek a nagyobb, nemzet méretű családnak az erősítését, védelmezését is. Legyen számunkra példa ebben is az első magyar szent család – mert a családoknak a nemzetért való felelősségvállalása ma sem kevésbé életfontosságú, mint ezer évvel ezelőtt. □

Gyermekeknek

FUTBALL

Gábor és Andris unokám régen nem ült annyit a televízió előtt, mint ezekben a napokban, amikor éppen zajlik a futball Európa-bajnokság. (Talán az olimpia idején lesz ez még így – akkor is szülői engedéllyel, sőt gyakran az édesapjuk társaságában, és olykor bizony én is odaülök melléjük.) Nézik a játékot, és kommentálják az eseményeket, „ez jó csel volt”, „micsoda védés”, „feltartás”, „ez nem is volt les”. Szerencse, hogy mindjárt vége a tanévnek, így nem baj, ha a fennmaradó szabad idejükben veszik a labdát, és a barátaikkal maguk is újra játsszák a látottakat. Ők is megtanulják egyik-másik ügyes trükköt, néha látom az ablakon át, hogy ketten vagy akár egymagukban is milyen szorgalmasan gyakorolnak egy-egy cselt, rúgást vagy fejelést. Az édesanyjuk már bosszankodik, hogy ennyi időt fecse-relnek a focira, de én a pártjukat fogom: ha jól, szorgalmasan csinálják, akkor kifejezetten hasznos is lehet mindez. És nem csak akkor, ha esetleg profi focisták lesznek.

Együtt néztük például az olaszok mérkőzését a horvátokkal. A fiúk az olasz

csapatnak szurkoltak, akik az elején egygólos vezetést szereztek, aztán a végén örülhettek, hogy nem kaptak ki. Annyi történt, hogy a góljuk után elkényelmesedtek. A sok világsztár tudta, hogy jobbak ellenfelüknél, azok viszont küzdöttek és akartak, és kis híján győztek is. Annyi történt, hogy az olaszok csak jobbak akartak lenni az ellenfelüknél. És ez nem lehet elég. Az igazi győzelem az, ha az ember önmagát győzi le: a saját lustaságát, kényelemszeretét, egykedvűségét, kishitűségét. Aki így küzd, az akkor sem vesztes, ha kevesebb gólt rúg, mint az ellenfele. Azt megtapsolja a közönség, míg a nagyképű győztest esetleg ki is fűtyülik.

Ezekről beszélgettünk a meccs után, amelynek fölismeret tanulságai a futballpályán kívül is érvényesek. Nem az a fontos, hogy a másíknál jobb legyen az ember, hanem hogy jó legyen. Mert ha jó vagyok (fociban, matekban, emberségben, bármiben), de van nálam jobb is, annak még örülhetek is. De ha a gyengék egyikeként akár a legjobb vagyok is, az bizony siralmas.

Erzsébet néni

Fiataloknak

A SZENTLÉLEK CSODÁJA

Csiksomlyón voltunk májusban átélni a pünkösdi eseményeket. Az idei búcsú jelmondata: „Szent Fiadat, Boldogasszony, kérd e népért!”

Három londoni magyar fiatallal felke-rekedtünk, és elindultunk május 25-én Erdélybe, Csiksomlyóra. Reggel a lutoni reptéren találkoztunk, és elindultunk zárandokolni. Szellemi-lelki természetű poggyásunk egy rövid bibliai idézet volt: témája a bűnbánat, a megtérés, az ember életének átértékelése, a Szentlélekben való megújulás. Mindezek nagyon szép és magasztos gondolatok, de ez csak az elmélet: most következik a gyakorlat, ami mindent eldönthet.

Háromórás repülés után a marosvásárhelyi repülőtéren landoltunk, és folytattuk a zárandokutunkat, amíg megérkeztünk a parajdi sóbányák vidékére, ahol a szállásunk volt. Történelmi földön jártunk, kísértáltunk a természetbe, ahol a sós vizek csobognak, ahol közös imával és elmélkedéssel készültünk a következő napi utunkra: fel a hegyre – a Tábor hegyére – Csiksomlyóra, átélni a nagy csodát. Akik már egyszer az életükben jártak ott, tudják jól, miért nevezem csodának.

Szombaton, május 26-án csatlakozott a mi kis csoportunk is a többi zárandokhoz, sok ember, a máriás zászlók rengtegeben sok magyar lobogó, és köztük egy nagy angol és egy kis magyar. Ezek alatt mi voltunk: zászlónk feltűnt a Duna

TV-nek, mivel rögtön meg is kérdezték, kik vagyunk és honnan jöttünk. Így lett ebből egy tv-riport, vagyis még az esti hírekbe is bekerültünk.

Megérkezvén a hegyre, vártuk a csodát, ami nem is késett, hiszen a szentmise áldozata volt a nagy pünkösdi csoda. Mindnyáján, akik ott voltunk – széke-lyek, erdélyiek, csángók, anyaországi, felvidékéki, délvidéki, nyugat-európai, amerikai, dél-amerikai, ausztráliai magyarok – mindnyáján egy szívvel, lélekkel hittünk a pünkösdi csodában. Szerintem ilyen volt az első pünkösds is Jeruzsálemben, amikor az Egyház megszületett.

A természetfeletti és csodálatos esemény után betértünk a csiksomlyói Szűzanyához, és kértük a közbenjárását a londoni és angliai magyar testvéreinkért is.

Hétfőn korán reggel már újra angol földön jártunk, fáradtak és kimerültek voltunk, de valami mégis megváltozott bennünk: átélünk a Szentlélek melegségét és leheletét. Megújult erővel folytatjuk a földi zárandokutunkat a mennyei haza felé.

Ez volt az első alkalom, hogy angliai-londoni magyar zárandokcsoport részt vett Csiksomlyón, a pünkösdi búcsún. És remélhetőleg jövőre többen leszünk.

„Szent Fiadat, Boldogasszony, kérd e népért!”

János atya, Londonból

Cserháti püspök tájékoztatta a résztvevőket arról, hogy áttelepült Budapestre, ahol a Központi Szemináriumban van az irodája, valamint beszámolt a Kanadában, az Egyesült Államokban és Ausztráliában tett lelkipásztori útjairól. A németországban élő magyar lelkipásztorok képviselője Merka János müncheni magyar lelkész lett, akinek munkájára a konferencia résztvevői Isten áldását kérték. Az idei találkozó is hozzájárult ahhoz, hogy a külföldön szolgálatot teljesítő magyar papok között erősödjék az összetartás és a közös gondolkodás.

Zárszáva-ban Cserháti Ferenc püspök köszönetét fejezte ki a lelkipásztoroknak áldozatos munkájukért, és XVI. Benedek pápa nagycsütörtöki buzdításából vett gondolattal biztatta őket a lelkipásztori munkában való helytállásra.

Németh László

SOK FIATAL ELRETTE MINDATTÓL, AMI KITARTÁST KÉR

Erdő Péter bíboros családról, gyermekvállalásról

A családok milánói világtalálkozóját megelőzően a Sir Europa interjút készítette Erdő Péter bíborossal, a CCEE elnökével a gyermekvállalásról, a házasságra épített családról és arról, hogy milyen szerep betöltésére hivatott az Egyház a családokkal kapcsolatban.

Európában az anyagi okok mellett belső, antropológiai okai is vannak, hogy a családok ma nem mernek gyermekeket vállalni – mutatott rá a bíboros: elterjedt egy olyan mentalitás, amely megnehezíti a választást a különböző lehetőségek között. Ezzel a nehézséggel találkozunk az emberek a hivatás- vagy pályaválasztásban és a házasságra való elköteleződésben is. Nagyon sok fiatal megretten mindattól, ami stabilitást, állhatatosságot kér. Még ha kimondatlanul is, de létezik egy olyan felfogás, amely a legfontosabb jónak a pillanatnyi jót tartja, és az embernek nehezére esik nagyobb, életre szóló tervben gondolkodni, elképzelni saját jövőjét. Ha pedig valaki így él, akkor szükségszerűen félni fog az elkötelezettségektől. A házasságban például: ma jól vannak együtt, de mindig ott van mögötte a félelem, hogy lehet, hogy holnap már nem lesz olyan jó. Ez látható a pályaválasztásnál is: sok fiatal nem fejezi be egyetemi tanulmányait, vagy időközben tanulmányi irányt változtat. Gyakran nehezen szánják rá magukat egy hosszú távú, jövőjüket meghatározó szakma választására. Általános magatartás ez, amely megnyilvánul az élet legkülönbözőbb területein, nem csak a házassággal kapcsolatban.

Felmérések szerint három gyerekből egy házasságon kívül születik. A házasságra épített család azért kelt félelmet, mert az emberek tudják, hogy ez a házasság hűségre kötelez – állapította meg Erdő Péter. Ezt a félelmet nemcsak a templomban megkötött esküvővel, hanem a polgári házassággal kapcsolatban is érzik, amely nagyobb stabilitást jelent, nagyobb állhatatosságot kér, mint a spontán, alkalmi vagy rövid együttélés. Arról is vannak statisztikai adatok, hogy a házasságban élő pároknak több gyermekük van, mint azoknak, akiket nem házasság köt össze.

„Úgy vélem – fogalmazott Erdő Péter –, hogy kölcsönös viszonyban áll a két dolog: elfogadni egy gyermek születését nagy felelősséget jelent, vagyis a házasságtól való félelem a szülői létől való félelmet is jelenti. Másrésről úgy tűnik, hogy a szép és többgyermekes családból származók maguk is könnyebben alapítanak családot. Egy nagy családban való felnövekedés segít új család alapításában.”

Azzal kapcsolatban, hogy mi segíthet ennek a félelemnek a legyőzésében, a bíboros elmondta: az Egyház igyekszik átadni a hitet, különösen a fiataloknak. Ha Isten létezik, és az emberi élet nem a véletlen műve, hanem beleilleszkedik Isten tervébe, akkor minden ember reálisztikus életprogramja is része ennek az isteni tervnek. Mi valamiképpen Isten munkatársai vagyunk ennek megvalósításában, és ez nemcsak a családra igaz, hanem mindenre, amit teszünk az életben. Hiszünk abban – hangsúlyozta –, hogy a hiten és közösségi tapasztalaton keresztül ez a félelem valamiképpen begyógyulhat.

Hozzátette: az Egyház arra hivatott, hogy az emberek elé a keresztény hit távatát állítsa, amely segít megérteni, hogy mit jelent ma a család. A családokat segíteni kell mindennapi elkötelezettségükben, ők pedig számos élettapasztalatukkal egymást is segítik, amikor például megszületik egy gyermek, vagy egy családtag megbetegszik.

A milánói találkozóra utalva Erdő Péter kiemelte: az esemény biztosan a családok nagy ünnepe lesz. Az ilyen jellegű találkozók, mint például az ifjúsági világtalálkozóknak is, sajátos légkörük van. A résztvevők azzal térnek haza, ami megérintette őket, amit ott átéltek a hitben és az isteni légkörben, közösségben az Eucharisztia és a pápa körül.

(MK)

A HERCEG VÉTÓJA

A liechtensteini hercegnek vétójoga van a parlament döntéseit illetően. Alois herceg most bejelentette: kész lemondani is, ha az abortusz legalizálásáról szóló, május 10-i referendum az ő katolikus meggyőződésével ellentétes döntést hoz – írja a Catholic Herald.

Politikai aktivisták vissza akarják vonni a herceg vétójogát, és egy civil bizottságot akarnak helyette felállítani. A 2004 óta uralkodó herceg 2011-ben már nemet mondott az abortusz legalizálására, amit akkor is népszavazással akartak kérésztülvinni. Most bejelentette, hogy lemondani is kész a kétszáz éve a csa-

ládja által kormányzott hercegség vezetéséről.

1990-ben hasonló történt Belgiumban. I. Baudouin királynak azonban nem volt vétójoga, viszont bejelentette, hogy mint katolikus, nem tudja jó lelkiismerettel aláírni az abortuszt legalizáló törvényt. Így aztán a királyt kormányzásra alkalmatlannak nyilvánították, ő lemondott, majd miután megszavazták a törvényt, 44 óra múlva visszahelyezték jogaiba. A Svájc és Ausztria között elterülő kis hercegségben azonban nem várható ilyen alkotmányos kompromisszum. □

A TERHESSÉGMEGSZAKÍTÁS ÉS AZ ABORTUSZTABLETTA EGYFORMA SÚLYÚ

Az abortusztabletta alkalmazása ellen, az élet védelmében emeli fel szavát június 1-jén kelt nyilatkozatában a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia.

„Az előző hetekben sok információ látott napvilágot az RU 486 jelű abortusztabletta magyarországi engedélyezésével kapcsolatban, ezért a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia fontosnak tartja felhívni a katolikus hívek figyelmét arra, hogy az abortusz minden formája az emberi élet kioltása, amely a Teremtő örök törvénye folytán súlyos bűn, így a Katolikus Egyház sem taníthat mást erről az igazságról. Ebből a szempontból a művi terhességmegszakítás és az abortusztabletta alkalmazása egyforma súlyú, és semmiképpen sem mondhatjuk, hogy humanizálja ezt a cselekedetet. Az emberi élet a fogantatástól kezdve védelmet érdemel. Éppen ezért az egész társadalom fontos feladata támogatni a válsághelyzetbe jutott anyákat.”

ÚJ EVANGELIZÁCIÓ...

(Folytatás az 1. oldalról)

A szokásoknak megfelelően a második napot a lelkipásztori beszámolóknak, a tapasztalatcserének szentelték. A konferenciát Németh László olaszországi főlelkész koordinálta. Az utóbbi években ugrásszerűen megnőtt a hazulról, vagy a határokon túlról Nyugatra érkező magyarok száma, ami jelentős mértékben megnövelte a lelkipásztorok munkáját. A külföldön szolgáló magyar papok örömmel értesültek a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia legutóbbi ülésének közleményéből arról, hogy a jövőben komoly erőfeszítéseket tesznek a külföldön, szórványban élő magyarság anyanyelvi lelkipásztori ellátása érdekében, és több közösséghez is küldenek papot Magyarországról.

Floridai levél

HOSSZÚ SZEZON

A vasárnapi újság vastag melléklete a június 1-től november 30-ig tartó hurrikánszezonnal foglalkozik. De a viharok nem tartják magukat a határ-időkhöz: jöttek már korábban (mint az idén), míg máskor beleyszúztak a decemberbe. Egyszóval: kiszámíthatatlanok. És ez az egyetlen „biztos”, amit tudunk róluk, bár az előrejelzések évről évre pontosabbak. Karácsony körül tudatták velünk, hogy idén tizenöt viharra számíthatunk: ezek többsége átlagos erősségű lesz, három a veszedelmes fajtából.

Hurrikán – indián szó, rossz szelet jelent, hozzátevé, hogy nemcsak rossz, hanem szeszélyes is. Emlékszem a pusztító Charleyra, „aki” nyílegyenesen felénk tartott, de röviddel érkezése előtt irányt változtatott. A közeli Tampában lakó unokaöcsémeknek a keletebbre fekvő Orlandót jelölte ki az evakuáló hatóság. S az eredmény? Charley rá se hederített Tampára, míg Orlandóban óriási pusztítást végzett. Idős, szívbeteg barátnőmet pedig értesítette a helyi kórház, hogy máris úton van érte a mentőautó, mert a vihar alatt ők gondoskodnak róla.

A hurrikán melléklet egymás mellett két oldalát térkép foglalja el, Afrika északnyugati partjától az Atlanti-óceánon, Floridában, a tenger nagyságú Mexikói-öbölön át Texasig, Mexikóig, hogy követhessük a „légáram” irányát, és idejében felkészüljünk rá. Amíg hideg az óceán vize, aránylag nyugalom van. De ahogy melegszik, erőt adva a felette kavargó forgószeleknek, „izmosodnak” a viharok. A térkép feltünteteti az áradásos területeket és a kötelező evakuálás esetén elérhető legközelebbi menedékhelyeket. (A 75-ös és a 95-ös autópályán délről észak felé kuszó motorosok beláthatatlan tömegének élménye külön írást érdemelne...)

Az archaikus ember közel állt a természethez. Az egyes elemeket, erőket megszemélyesítette... De vajon másként van ez ma, „ész-korunkban”? A hurrikánokat férfi és női nevekkal jelölik meg. (A pusztítók többé nem kerülnek sorra.)

Mérhetetlen sok tanács van az újság mellékletében, de egy fogalom minden-nél fontosabb: két hét! Ennyi időre legyen ellátva vízzel, nem romló (konzerv) élelmiszerekkel, kézi konzervnyitóval, a villanylámpákba, rádióba való elemmel. Gondoskodj elegendő gyógyszeréről. Vízálló táskában tartsd a legfontosabb okmányaidat, távolabb élő családtagjaid, barátaid telefonszámát, és a mobiltelefon mindig veled legyen, és... és... és.

És ahol ennyi a probléma, ott nem maradnak el a segítők sem, például a biztosítást, a gyors megoldást ajánló cégek. Az egyik így indítja el ügyfélválasztát: A nulláról percek alatt 150 mér-földes sebességre ugró viharban a férc biztosítás nem opció... A tetőfedők, az asztalosok, a hurrikánnal dacoló garázsajtógyártók sorától az állat-menedékhelyekig – mindenre találunk praktikus, vagy az „emelkedettebb igényeket is kielégítő” megoldásokat. Ez tehát rendben volna. A veszélyt ezúttal abban látják, hogy mivel az utóbbi években a nagy viharok elkerültek a felszigetet, a floridaiak kezdik elbizni magukat. Nem veszik komolyan az eshetőségeket.

Vigyázzatok! (Szól a ki nem mondott figyelmeztetés.) Ne bízzatok magatokat a jól hangzó mondásra, amely szerint Sarasotára vigyáznak a valaha itt élt, és itt eltemetett indián törzsfőnökök...

Bitskey Ella, Sarasota

EGYHÁZ A KOMMUNIZMUS IDEJÉN

Szabó Gyula mezőörsi plébános a közelmúltban adta közre a Pápai Magyar Intézetre vonatkozó, több évig tartó kutatómunkájának eredményét. A könyv már címében is elárulja, hogy a szerző nemcsak az intézet történetét írta meg, hanem korabeli dokumentumok fényében igyekezett leleplezni, mennyiben szolgálta a Rómában tanuló magyar kispapok otthonál szolgáló intézet a Katolikus Egyházat – és mennyiben a kommunista rendszert.

A Pápai Magyar Intézet mint a magyar hírszerzés előretolt bástyája (1963–1989) című kötet tételesen erősíti meg azokat a korábbi feltételezéseket, amelyek szerint a Kádár-rendszer számára a dezinformáció fontos eszköz volt a Katolikus Egyház elleni harcban. Szabó Gyula kiderítette, hogy a Vatikán kezdetben alapos fenntartással fogadta a Pápai Magyar Intézetben lakó kispapoktól származó értesítéseket, idővel azonban egyre több hitelt adott ezeknek az információknak, amelyeket természetesen Budapesten összehangoltak a külföldről Magyarországra látogató egyházi vezetők megtévesztésére irányuló intézkedésekkel. Ezeknek célja a porhintés volt, az, hogy sem Casaroli érsek, sem König bécsi bíboros ne alkothasson valós képet a magyar katolikusok helyzetéről.

A szerző nem állítja, hogy csak az mehetett Rómába tanulni, aki behódolt a rendszernek, de hangsúlyozza, hogy a Pápai Magyar Intézet lakóinak je-

lentős hányada nemcsak teológiai tanulmányokat folytatott az Örök Városban, hanem „az állambiztonsági szervekkel szoros kapcsolatban állva” olyan „bizalmas” értesítéseket juttatott el a Vatikánba, amelyek – a kommunista rendszer egyházi ügyekre szakosodott vezetői által kidolgozott átfogó terv keretében – a magyarországi vallási élet fokozatos elszorvasztását igyekeztek előmozdítani. Szabó Gyula szerint a belügyi szervekkel együttműködő egyházi személyek további fontos feladata volt a Vatikán belső életének a kifürkészése. Ne gondoljuk azonban, hogy csak a magyarok igyekeztek minden hírt továbbítani megbízóiknak: a keleti tömb valamennyi országa, ahol az Egyházat még fontos tényezőnek tekintették, a

legkülönbözőbb csatornákon át próbált információkat gyűjteni Rómában. Ezeket aztán felhasználták például a püspöki kinevezéseket megelőző „egyeztetések” során.

A Pápai Magyar Intézet egyik forrása volt azoknak az adatoknak, amelyeket Budapesten az Állami Egyházügyi Hivatal emberei összevetettek a belügyi szervek lehallgató részlegétől kapott információkkal, valamint az úgynevezett „hálózati személyek”, azaz besúgók által papírra vetett jelentésekkel. Szabó Gyula véleménye szerint a magyarországi katolikus egyház sorsát illetően – évtizedeken át – lényegében az Állami Egyházügyi Hivatal élén álló Miklós Imre szava volt a döntő. Ő pedig, mint az ateista rendszer vezető képviselője, semmi olyan intézkedést nem tűrt, amely a hitélet erősítését szolgálta, ezért is üldözte az ifjúsági missziót és a családpasszorációt, miközben fondorlatos eszközökkel akadályozta az iskolai hitoktatást is.

Ez a 400 oldalas kötet a múlttal való szembenézés jegyében született, és segítségül szolgálhat a lelki tisztulás folyamatához.

Szabó Gyula: A Pápai Magyar Intézet mint a magyar hírszerzés előretolt bástyája (1963–1989) – Püski Kiadó, Budapest 2011.

Vincze András

KORUNK KÍSÉRŐJE: A VÁLSÁG

Gazdaságkor a Föld és az ember kizsákmányolását valósítja meg erőszak és hazugság által.

A válság is innen ered: a gazdaság megállíthatatlan növekedési harcot folytat a piaci szereplők között és ellen, mert elveszítette hagyományos fékjeit: az igazságot és a törvényt. Az újólag kitálatlak: a verseny, a hatalommegosztás, a demokrácia és a nyilvánosság pedig nem működnek, mivel hamisítványok.

Kezdjük a végéről: A sajtószabadság rég nem a vélemények szabad kinyilváníthatását jelenti, hanem a tőke egyeduralmát. Amit a pénz pártol, az virul a sok hirdetéstől, amit nem, az meghal. Az erőszakot a volt keresztény világban a fegyver helyett a pénz gyakorolja a tudatformáló iparban is – a szeméttűjságoktól a tudományos fellegvárakig.

Kik tájékoztatnak bennünket? Lovas István idéz egy holland fölmérést, melyben a megkérdezett újságíróknak csak 1, azaz egy százaléka tartotta magát „jobboldalinak és konzervatívtnak”. Az ilyes értékek kitörölődtek a legtöbb elméből.

Az egész Európai Unió elkötelezett a demokrácia mellett. A demokrácia csoda, szent és sérthetetlen, az isteni démosz politikai megnyilvánulása, aki molesztálni meri, az kap az orrára, kiközösítetik, gazfickónak nyilvánítatik, s a jó adósok közül kizáratik.

Hanem aki rossz adós, azt megfenyegeti az Unió valamelyik nádpálcása: a te

országod politikai önállóságát korlátozni fogjuk. Mit is jelent ez? Azt, hogy az illető nép, démosz többé nem lesz szent, hiába szavaz így vagy úgy, elfenekelik. A demokrácia aranyborjúja körül kartáncot lejto ideológusok, filozófusok és kétkezi közvélemény-formáló újságírók pedig a fülük botját sem mozgatják a hír hallatán.

Nálunk tüntet a tömeg az utcán? Miért ordít? Mert korlátozták a gyülekezési jogát, és immár nem tüntethet, nem ordíthat. Újságok, rádiók, tévék üvöltik, hogy ők be vannak tiltva, és követelik a sajtószabadságot.

E képtelenségeknél semmi sem mutatja pontosabban a kor szellemi színvonalát.

Az EU és a kereszténységüket vesztett fehér országok alapbaja a lélek benső válsága: összezavarták az istentelenített lelkeket, s ez a zavar kivétel a világra. Kiderül, ami a szocializmus idején is világos volt a nyitott szemmel járók számára: semmi sincs úgy, ahogy állítják, semmi sem igaz a koreszmékből.

Hogyan is lehetne...? Az Igazság ugyanis maga Jézus Krisztus. A pénznek, a hatalomnak, a sajtónak, a tudománynak, a politikának, az elméletgyártónak hiába van „igaza”. Bizonyíthatja ezerszer, szajkózhathatja milliő bérjómadar – az Igazsághoz nem kerül közelebb, tehát a válság megoldásához sem.

Az Igazságról csak annak lehet sejtelme, aki Péterrel együtt, tiszta szívvel el tudja sóhajtani: „Tudod Uram, hogy szeretlek!”

Czakó Gábor

TALÁLKOZÁSOK MINDSZENTYVEL

Sohasem találkoztam vele. Személyesen legalábbis nem. Amikor 1947–48-ban, a Mária-év alkalmából felrázó szentbeszédeit tartotta, én is ott szorongtam valahol a százezres, lelkes tömegben, s boldog voltam, ha sikerült elkapni egy szavát. Egy ország szegezte rá a tekintetét: katolikusok, protestánsok, zsidók, mindenki, aki „nem lelé honját a hazában”. Ő volt az egyedüli, akinek csodatevő képességében rendületlenül hittünk.

Első alkalommal 1947 nyarán szölt bele – ha közvetetten is – az életembe, amikor a véletlen és hitoktatóm jóvoltából fiatalok egy csoportjával az Actio Catholica költségén belgiumi tanulmányútra indulhattam. Mert ez volt a hercegprímás egyik nagy terve: tömegesen Nyugatra küldeni a magyar fiatalokat, hogy világot lássanak, nyelveket tanuljanak, s hazatérve egy modern, magas színvonalú társadalom fölépítésében segídhessenek. Harmincfős csoportunkat továbbiaknak kellett volna követniük – de hazatértünk után döngve zuhan alá a „vasfüggöny”.

*

1948 tavasza. Az érettségire kellett volna készülnünk, de az iskola (is) olyan volt, mint egy fölbolygatott méhkas. Az utcákon a kommunisták skandáltak, hogy „Munkát, kenyeret, Mindszentynek kötelet!” Az igazgató a hercegprímást elítélő nyilatkozatot lobogtatva lépett be a tanterembe, hogy írjuk alá. Én ültem az első padban. Nekem kellett fölállnom, hogy tolmácsoljam a Szilágyi Erzsébet Leánygimnázium VIII/A osztályának a döntését.

– Úgy határoztunk, hogy nem írjuk alá. Verebéli Ferenc hirtelenharagú ember volt. A falak is remegtek az ordításától:

– Hogyhogy nem?

Kirohant. Becsapta az ajtót.

Egyszer szép szóval, másszor fenyegetésekkel próbáltak rávenni minket. Aztán az osztályfőnök egyenként hívta be a lányokat, és próbált a lelkükre beszélni. Mondta, „ez ügyem számít”, ez csupán „formaság”, hiszen a hercegprímást így is, úgy is el fogják ítélni. Aztán hivatkozott a közelgő érettségire és arra, hogy kidobhatnak bennünket az iskolából.

Újra és újra meg kellett ismételnünk a kurtat, de nyomatékos választ:

– Nem!

Természetesen mindez Mindszentyn és Magyarország helyzetén nem segített. Egy csöpp elszánt, „értelmetlen” helytállás. Végül sikerült leérettségiznünk: nem csaphattak ki az iskolából egy egész osztályt!

*

Amikor 1956 őszén geológusként a felsőpetényi tűzállóagyag-bányához kerültem, fogalmam sem volt róla, hogy a közelben tartják fogva Mindszentyt. Kubinyi Ferencsel a közelgő bányásznap előkészületeivel foglalkoztunk.

– A katonaságtól kérünk harckocsikat, hogy egyengessék el a népünnepélyhez a terepet!

Rokonszenves, fiatal katonatiszt fogadott bennünket, a rétsági páncélos iskola parancsnoka. (Azt suttozták róla, hogy nem Pálincás az igazi neve, hanem Pallavicini, és örgróf, aki azonban – családja nagy megrökönyödésére – „átállt” a kommunistákhoz...) Az őrnagy nagyon készséges volt. Ha akkor tudom, kivel beszélek, talán jobban igyekszem emlékezetembe vésni az arcát, a szavait.

Ő volt az, aki Mindszentyt fogságából, a forradalom kitörése utáni napokban harckocsival, diadalmenetben Pestre vitte. Ő volt az, aki ezért az életével fizetett.

Saáry Éva

A VÁLSÁG ÉS A SZEGÉNYSÉG

Európai Katolikus–Ortodox Fórum Lisszabonban

A Portugália fővárosában június 5–8. között – immár harmadszor – megrendezett fórumon Európa katolikus püspöki konferenciái, illetve az európai ortodox egyházak képviselői együtt vitatták meg a gazdasági válság és ennek hatásai kérdését a keresztény hit fényében. A tanácskozás végén közös nyilatkozatban foglalták össze megfontolásait.

Európa napjainkban súlyos válságon megy keresztül, sok európai ember közvetlenül megszenvedi ennek a válságnak a hatásait, elsősorban a munkanélküliséget, a kilátástalanságot és a reménytelenséget. Minden európai aggodalommal tekint a jövőbe – olvasható a nyilatkozatban. – Egyházaink magukénak érzik ezeket a szenvedéseket és aggodalmakat, és odafigyelnek rájuk. Az a szándékuk, hogy híveikhez és minden európai emberhez eljuttassák a bizalom és remény üzenetét.

Történelme során Európa nemegyszer megmutatta képességét, hogy fejlődése irányát kijavítsa azáltal, hogy visszanyúlt a keresztény gondolkodáshoz és erkölcséhez, amit a Biblia, az egyházatyák hagyománya és a monasztikus hagyományok, illetve az Egyház szociális tanítása közvetítettek. Ezek Európa minden népének közös kincsét jelentik.

Az egyházak látják, hogy a jelenlegi válság nem csupán gazdasági jellegű. Ez a válság nem is csupán az erkölcsöt vagy a kultúrát érinti, hanem gyökere mélyebben, az antropológia, a spiritualitás szintjén van. Azért jutottunk el idáig, mert a pénzügyek függetlenné váltak a valós gazdaságtól, a gazdaság viszont függetlenné vált a politikai akarat ellenőrzésétől, ez utóbbi pedig elszakadt az etikától.

Ha az európaiak ki akarnak jutni a válságból, meg kell érteniük, hogy változtatniuk kell életstílusukon. A hívő számára ez azt jelenti, hogy újra kell építeni személyes kapcsolatát a Szentháromság egy Istenével, aki maga a szeretet közössége. Ez a kapcsolat túlmutat a pusztá tudáson és etikai meggyőződésen. A válság alkalmul szolgálhat rá, hogy egészséges öntudatra ébredjünk. Amennyiben

az emberi személyt visszahelyezzük az őt megillető helyre és alárendeljük a gazdaságot a teljes értékű és szolidáris fejlődés célkitűzésének, a kultúrát megnyitjuk az igazság keresésére és teret engedünk a civil társadalomnak és azon polgárok találékonyságának, akik kortársaik jólétéért akarnak tenni, ez megteremti a feltételeket, hogy új módon viszonyuljunk a pénzhez: a termelés és nem a fogyasztás oldaláról. Egyébiránt éppen ez az, amit a keresztény aszkézis hagyománya tanít a bőjt és az osztozás fogalmával. Az egyházak arra buzdítják híveiket, hogy hangolják össze diakónusi szolgálatukat helyi és globális szinten is, hogy segítsék a szükségét szenvedőket és hozzájáruljanak egy igazságosabb társadalom kialakulásához.

Nem lehetséges tovább folytatni a teremtet világ erőforrásainak elherdálását, szennyezni a környezetünket olyan módon, ahogy az ma folyik. Az ember hivatása arra szól, hogy a teremtet világ őrzője és ne felfalója legyen.

Az üzenet végén a nyilatkozat az európai polgárhoz fordul, „e változások egyetlen olyan szereplőjéhez, aki képes társadalmainkat új életstílus felé fordítani”. Ha az európai polgárok felismerik, mennyire fontos változtatniuk fogyasztási szokásaikon, akkor parlamenti képviselők is követni fogják őket, az ipar is igazodni fog az új elvárásokhoz, az oktatás a polgárság józanabb, a szegények iránt is szolidárisabb felfogását fogja közvetíteni. Végezetül az európai embernek abban az örömben lehet része, hogy újjáéleszti keresztény gyökereit és foglalkozhat lényének lelki dimenziójával, amely egyedülként képes választ adni a boldogságot és az élet értelmét keresőnek. □

és az Úr Jézus áldja meg és tegye eredményessé munkájukat.

(Claudio Barriga chilei jezsuita nyomán)

Augusztusra

Általános szándék: Hogy a bebörtönzötteket igazságosan kezeljék, és emberi méltóságukat tartsák tiszteltben.

María Luisa Berzosa Rómában élő szerzetesnő. Apostolkodó munkája során másfél éve gyakran belátogat egy római fegyházba, ahol csupa férfi elítéltet őriznek. A hatalmas épületet 1070 rab befogadására méretezték, de 1600-an lakják, életkoruk 22 és 40 év között van, főleg Spanyolországból és latin-amerikai országokból származnak. Csoportokban és egyenként beszélgetett a fegyencekkel, a Hit és öröm (Fe y Alegría) elnevezésű lelkipásztori munka keretében. Benyomásai általában nagyon pozitívak: az egymás szemébe nézés, változatos arcszín és nyelvi hangsúlyozás, élettörténeteik, családjaik körül forgó gondolataik. Egyikük könnyes szemmel beszélt el, hogy egy hete kapta a hírt, hogy apa lett... Sokszerű, gazdag beszélgetéseik és reflexióik témái: Hogyan élnek? Hogyan bánnak velük? Hogyan érzik magukat? Miben hisznek, kiben reménykednek? Számukra kicsoda Isten és Jézus?

A nővér egyre teljesebben érezte át azt a valóságot, amelyre a pápa havi szándéka irányul: Isten mindannyiunk atyja, valamennyien az ő gyermekei vagyunk.

Aki súlyos bűntényt követett el, az megérdemli az igazságos büntetést. Ha ezt képes belátni, már az is a javát szolgálja. Isten azt mondja neki: „Itt az alkalom, hogy újrakezdd! Én megbocsátok neked, to-

MAGYARUL – HAMBURGban

Legtöbben Délvidékről érkeztek

1962 márciusában került Hamburg poppenbütteli plébániájára a Magyarországon született Czodor István atya. Ő honosította meg itt a német mellett a rendszeres magyar nyelvű szentmiséket. Azóta is minden hónap első vasárnapján anyanyelvükön hallhatják itt Isten Igéjét a Hamburg és környékén élő magyarok – Czodor atya nyugdíjba vonulása után jelenlegi új lelkipásztoruk, Rasztovac Pál atya szolgálata révén.

A mai német plébános, Anton Jansen készségesen támogatja a kis magyar közösséget, és maga is tevékenyen ápolja az időközben elhunyt Czodor István emlékét.

A magyar hívek több egymás utáni hullámban érkeztek és érkeznek még ma is Észak-Németországba. A statisztikák szerint Hamburg egyházmegyéjében több mint nyolcszáz olyan magyar él, aki az egyéni bevallás alapján levonásra kerülő egyházi adót rendszeresen fizeti. Hozzájuk kell számolni azonban a trianoni elszakított országrészekből ide emigrált magyarokat – délvidékieket, erdélyieket, felvidékieket – hiszen a templomlátogatók legnagyobb részét ők teszik ki a mai napig is.

Közös ünnepeinken a magyar szó mellett megszólalnak a több száz éves, fülünknek oly kedves magyar egyházi énekek, és minden szentmise végén a lélekemelő magyar himnusz is felcsendül. Az öt évtized alatt a poppenbütteli plébánia az itteni magyarok második „hazájává” vált, és gyakran az anyaországból ér-

kező turisták is megfordulnak itt, hiszen a közösség híre élő.

A harmonikus kapcsolat keretében a német fél kezdeményezésére az évfordulót idén május 28-án, pünkösdhétfőn szentmisével és kellemes együttléttel ünnepelték meg közösen a magyar és a német hívek. A zsúfolásig telt templomban a helyi közösség kamarazenekara is játszott német és magyar darabokat, és felcsendült a Boldogasszony Anyánk kezdetű ének is.

Az itteni magyarok második hazája

Az ünnepség mottója is lehetett volna a Gelér József beszédében elhangzott mondat: „Jézus Krisztus nevében: Nem a beszélt nyelv, hanem a szív a döntő az emberi kapcsolatokban”. Jansen plébános pedig arra emlékeztette a jelenlévőket, hogy minden nyelvnek, minden beszédnek az emberek közötti megértést kell szolgálnia.

Horváth Ferenc, Hamburg

AZ ÉHEZÉS LEKÜZDÉSÉÉRT

XVI. Benedek pápa június 14-én, csütörtökön délelőtt kihallgatáson fogadta az ENSZ Élelmezésügyi és Mezőgazdasági Szervezetének (FAO) főigazgatóját, José Graziano da Silvát. A főigazgató nagyra értékelte a Szentszék és a Katolikus Egyház tevékenységét az éhezés és a szegénység leküzdése érdekében, különösen is az afrikai földrészt illetően, továbbá az

élelmezés-biztonság kétségbeejtő helyzetének megoldása érdekében folytatott feladatvállalását. Szó volt továbbá arról is, hogy bár elegendő erőforrás van a világ élelmiszerellátásának biztosításához, mégis gazdasági, társadalmi és politikai jellegű akadályok állnak a szükségletek kielégítésének útján.

(VR)

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

Persze elmondhatjuk, hogy az Egyház hagyományában az önkéntesség valamilyen formában mindig is létezett. Azt szintén vallanunk kell, hogy minden keresztény hivatott arra, hogy a Krisztus iránti szeretettől indítva minél gyakrabban legyen önkéntes, és törekedjék testvéreinek szolgálatára. Ez megvalósul plébániáinkon és intézményeinkben, akár egyházi szerepvállalásban, akár a rászoruló megsegítésében, akár a gyermeknevelésben, a beteglátogatásban, és így tovább.

A keresztény önkéntesnek az a sajátossága, hogy Krisztust követi, szolgálata Krisztus ihleti és motiválja. A nem keresztények is vállalnak hasonló feladatokat, esetleg jobban is végzik a tevékenységüket. A jelentős különbség a motivációban van: mi Krisztust követjük, az ő szerető, mindenkit befogadó Szíve ad nekünk erőt és lendületet.

Egy északkelet-indiai börtön vezetője nemrégiben beszámolt egy élményéről, amelyet a fegyencek között működő keresztény önkéntesek szereztek neki. Harmincéves szolgálat után hamarosan nyugdíjba megy, és akkor ő maga is szeretne ezekhez az önkéntesekhez csatlakozni. A csaknem nyolcszáz börtönlakónak jó egynegyede megrögzött gonosz bűnöző; a többit a pénz hiánya vagy a pénz utáni sóvárgás viszi bűnözésre. Az önkéntesek tehát nagyon sokat tehetnek a börtönre ítélték között.

Imaszándékunk a börtönökön kívül az élet számos egyéb területét is érinti. Imádkozzunk, hogy legyenek önkéntesek,

vábbra is szeretlek.” Isten az, aki látja a szív mélységeit; mi gyakran a látszat szerint ítélünk, és nem látunk a mélyére.

„A pápának ez a szándéka – írja Berzosa nővér – arra hív mindnyájunkat, társadalmunk tagjait, hogy gondoljunk ezekre a testvéreinkre, igazságosan és méltóságuknak megfelelően bánjunk velük. Imádkozhatunk értük, és ha megpróbáljuk beleképzelni magunkat az ő helyzetükbe, akkor talán könnyebben sikerül megszabadulni előítéleteinktől, bizalmatlanságunktól, és ezzel az ő visszatérésüket is segíthetjük.”

Missziós szándék: Hogy a fiatalok, akik Krisztus követésére hivatottak, legyenek készségesek az Evangélium hirdetésére és tanúsítására a föld vég-ső határáig.

Jó és rossz ügyekre egyaránt használhatja energiáit az ember. Korunknak szüksége van talpraesett, erős, lelkes fiatalokra, hogy tanúskodjanak a keresztény értékekről egy olyan világban, amely egyre inkább hajlik az önelégültségre, individualizmusra, anyagelvűsésre. Birtoklás és hatalom mindenáron: mintha ez volna a legfőbb életszabály. Az erkölcsi erényeket kigúnyolják, és hamis értékekkel, természetellenes kapcsolatokkal helyettesítik.

Az Egyház olyan ifjú nemzedékek nevelésére törekszik, amelyeknek életszemlélete az életszentségen és a többiek szolgálatán alapul, amely helyesen értékeli az anyagi javakat és az evilági hatalmat. – A legtöbb fiatal arról álmodozik, hogy megszerzi ezeket az előnyöket, de nem azért, hogy testvéreit, hanem saját vágyait és kényelmét szolgálja általuk.

Afrikai fiatallembereként mindig az a vágy hajtott, hogy hasznára legyek a világnak és az Egyháznak, hogy igyekezzem változtatni a jelenlegi világot, amely továbbra is tagadja Krisztust, és egyre távolodik Evangéliumától. Kicsinek, tehetetlennek, méltatlannak éreztem magam, lelkem mélyén mégis azt gondoltam: „Tudok másként élni, tudok Krisztus tanúja lenni, az ő világosságát továbbadó mécses lenni. Ez a fény mutat-hat kivezető utat a hamis értékek között botladozó embereknek, társadalmaknak.” Ennek érdekében bekapcsolódtam Krisztus és az Egyház küldetésébe, nevezetesen az imapaostolság ifjúsági részlegébe. Amikor alkalom kínálkozik, járom az országot, és eljutva néhány más afrikai államba, ott is hirdetem az örömhírt, elmondom a fiataloknak, hogy Jézus szereti őket, és a világ megváltoztatásához szüksége van együttműködésükre, tanúságtételükre.

Az ifjúság nem érheti be annyival, hogy tétlen szemlélőként bámulja, ami körülötte történik! Be kell kapcsolódnia Krisztus tervébe! Tanúságot kell tennie róla mindegyikünknek a saját kis „Jeruzsálemében”: a családban, az iskolában, az egyetemen, a baráti körben, a munkahelyen, a plébánián. A világ „polgárai” vagyunk, feladatunk a világ megváltoztatása életünk tanúságtételével és szívós kitartással abban az életszentség-vízióban, amelyre Isten hív: „Legyetek szentek, amint én szent vagyok”.

(Jean-Claude Ipungu, a kongói Ifjúsági Eucharisztikus Mozgalom országos felelőse)

Nagy Ferenc SJ

EMELJÜK MAGASRA A MEGÚJULT HIT ZÁSZLAJÁT!

Tempfli Imre homíliája Csíksomlyón

„A Szűzanya hazavárja gyermekeit, mi mindannyian hazajöttünk” – mondta a pünkösdszombati szertartás kezdetén a misét celebráló Jakubinyi György, a Gyulafehérvári Főegyházmegye érseke. Az érsek a több százezer zarándok jelenlétében elmondta, tiltakozik minden olyan kísérlet ellen, amely politikai célokra akarná kihasználni a zarándoklatot, vagy nem vallásos céllal akarná azt összekötni. Az érsek hozzátette, a zarándoklatnak egyetlen célja, hogy a zarándokok keresztény katolikus hitükben megerősödjenek. E gondolatot erősítette meg Tempfli Imre stuttgarti plébános prédikációja is, melynek legfontosabb részleteit az alábbiakban közöljük.

(...) Ma szerte a világon a Szentlélek kiáradását ünnepli a katolikus világ. Az ünnepi szentmise első olvasmányát az Apostolok Cselekedeteiből vettük. Ebben a könyvben Szent Lukács a fiatal Egyház történetét írja le Urunk mennybemenetelétől addig, amíg az apostolok az örömhírt az akkori világ fővárosáig, Rómáig elvitték. A felolvasott részben arról hallhattál, hogy a mennybemenetel után a félnék tanítványok elrejtőztek barakkjukban. Nem volt elég a félelem, de lelkiüket kétely is marcangolta. „Vajon elküldi-e az Úr a megígért Vigasztaló Lelket? Egyáltalán ki ez a Lélek? Mit hoz majd a tarsolyában?” S ekkor berobbant a Lélek. Szent Lukácsnak, aki máskor mindent olyan tudományosan ír le, most csak képek jutnak eszébe: „Egy-szerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna... Majd lángnyelvek jelentek meg... Majd ezt a fontos mondatot írja le: „...és mindegyikükre leereszkedett egy-egy”. Hallod? „Mindegyikükre egy-egy!” (...) Miért? Tudós egyházatyáink azt írják: Mert Isten a Szentlélek kiáradásakor minden egyes embert – külön-külön – belülről akart boldoggá tenni! Benne akart lakást venni! Ez volt mindig is az Ő szíve vágya! (...)

Pünkösöd óta te is Isten otthona vagy, Isten kiválasztottja vagy! (...) Ne azért ünnepeld hát pünkösödöt, mert kötelező! Ne is azért gyere ide, Csíksomlyóra, mert itt kell lenned vagy mert más is itt van! Azért gyere ide, hogy itt, ezen a szent helyen szorgosan vizsgálgasd bensődet, és kérdezzed: „Milyen saját, rámszabott talentumot kaptam Istentől, amellyel boldog leszek és boldogabbá tehetem a körülöttem lévő világot?” (...)

Istentől csodálatos ajándékokat kaptál. Ne csak a karrier, a siker, a gyors meggazdagodás vágya vezessen, ne csak a pénz után loholsz! (...) Bányászd elő inkább lelked kincseit, csiszold is használd őket, akkor boldog leszel! Ha isteni kincseiddel tisztában vagy, semmi és senki nem tud megtörni. Állj bátran, szabadon a magad kijelölt helyén, kövesd a Lélek jóra, nemesre és szépre hívó ösztönzéseit, s meglátod, boldog leszel te is, és a világ is boldogabb lesz körülötted!

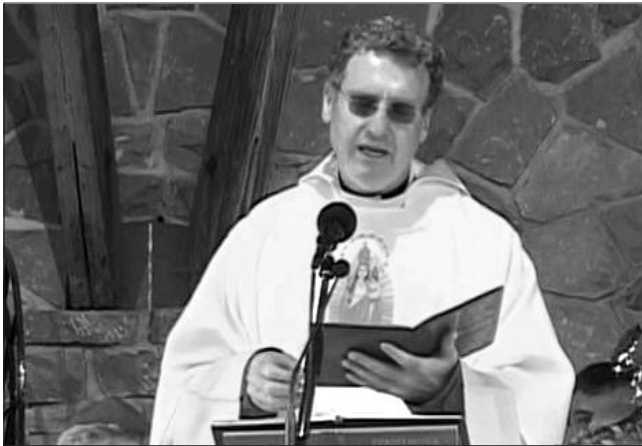
„...a saját anyanyelvén hallhatta”

Amint Isten Lelke minden egyes embert segít boldogsága és helye megtalálá-

sában, úgy segít ebben minden közösséget és minden egyes népet is. Honnan veszem második gondolatomat? Ezt is a mai olvasmányból. Szent Lukács ugyanis azt írja, hogy miután a Lélek kiáradt az apostolokra, és azok beszélni kezdtek Isten nagy tetteiről, beszédjüket a Jeruzsálemben tartózkodó népek mindegyike saját anyanyelvén hallhatta. Mit akar ezzel Lukács mondani?

Amikor pár verssel alább a népeket felsorolja, kiderül, hogy egy listát használ, amelyen mind a 12 akkor ismert kultúrnép neve szerepelt. A rómaiaké is, jelezve: Isten minden népet szeret! Még a hódító rómaiak is! Pünkösöd óta minden nép választott nép! Minden nép Isten népe! Isten minden népnek küldetést szánt!

És mi egy nép küldetése? – kérdezed. Ezt is a Szentlélek eljövetele óta tudjuk.

„A szentlelkes népet nem lehet megtörni”

Péter apostol addig azt hitte, hogy Istennek csak a zsidó nép tetszik. Isten azonban egy látomásban közölte vele, hogy számára nem létezik tiszta és tisztátalan nemzet. Erre mondta Péter a köréje gyűlteknél ezeket a híres szavakat: „Valóban el kell ismernem, hogy az Isten nem személyválogató, mindenki kedves előtte, aki féli és az igazságosságát cselekszi, bármely nép fia is” (ApCsel 10,34-35). Egy nép küldetése tehát: félje Istent és cselekedje az igazságosságot. Ha ezt megteszi, akkor Isten jövőt ad neki! (...)

Légy tudatában, hogy népünk is választott nép. Isten előtt ő is kedves és értékes. Van helye a nap alatt. Jogot biztosít erre múltja, jelene és a benne rejlő kiváló értékek. De igazi jövője csak addig lesz, míg féli Istent és cselekszi az igazságosságot! (...)

„Egy szívvel, egy lélekkel...”

Azt mondd: (...) Mit használ azonban a Lélek a mai válságos időkben? Sokat!

Nézz az apostolokra! Országuk idegen uralom jármát nyögte. Különböző

érdekek és pártok megsemmisítésüket tervezték. Az őket körülvevő világban értékválság és erkölcstelenség uralkodott. Mit tettek a kilátástalanság közepe? Szent Lukács azt írja: „Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkoztak”. Azaz nem sopánkodtak, nem ültek ölbe tett kézzel, nem széledtek szét, nem kezdtek magánakciókba, hanem összetartottak, és közösen kérték a Lelket. Teret engedtek neki soraikban! Mi lett az eredménye? Pár verssel alább azt olvassuk: miután a Lélek erejében beszélni kezdtek, „mintegy háromezer lélek megtért” (vö. ApCsel 2,41). Ekkor született meg egy új testvériség: az Egyház, amely a válságból megmutatta a kiutat! (...)

„Máriával, Jézus Anyjával!”

Végül ennek az új testvériségnek a megvalósításában van nekünk egy hatatos segítségünk. Szűz Mária! (...)

Élethivatásunk felismeréséhez, életmódunk megváltoztatásához, a hitben való alapos megújuláshoz erőt minden nap – a hozzá szóló felajánlasi imában – a Csíksomlyói Szent Szűztől kell kérnünk! Csíksomlyó neve ne csak egy eszéri eseményhez fűződjék, hanem egy folytonos kiáltvány legyen, amely azt harsogja: „Újuljatok meg hitetekben – Máriával, Jézus Anyjával!”

Ha komolyan gondoljuk a hitben való megújulást, akkor nem elég a folklór, a zarándokvonatok romantikus hangulata, a megejtő vendégszeretet dicsérete és a résztvevők büszkeséggel eltöltő nagy száma, hanem gyakoroljuk az itt átélteket. Alakítsunk imaköröket, hívjunk életre egyleteket és szervezeteket, amelyek felvállalják, hogy a Csíksomlyói Mária üzenetét éljük és terjesztjük! Csíksomlyó szellem: a hit megtartása, a közös testvériség tudata fogjon egybe bennünket, bárhol is élünk ezen a világon!

Végül, ha komolyan gondoljuk a hitben való megújulást, akkor nem elég az itteni lelkesedés, hanem Csíksomlyó legyen számunkra otthon is program, amely abból áll, hogy ott, ahova állított minket Isten, emeljük magasba a zászlót! Hogy lássák: vagyunk – itt vagyunk – és kik vagyunk.

Emeljük magasba a zászlót! A megújult hit zászlaját, amely azt hirdeti, hogy a szentlelkes embert és a szentlelkes népet nem lehet megtörni és legyőzni,

– mert küldetéstudata van,

– mert soha nincs egyedül: Isten Lelke vele és benne van,

– és mert egy közös, mindent egyesítő szent eszme: egy új testvériség tudata tartja össze...

Ehhez segítsen el bennünket a Lélek és a Csíksomlyói Mária! □

MÁRTON ÁRON A ROMÁN TV-BEN

A román állami televízió kulturális csatornája június 5-én főműsoridőben emlékezett Márton Áron püspökre. A Kulturális ellenállás című műsor vezetője Csendes Lászlóval, a CNSAS (a volt titkosszolgálati levéltárát átvilágító bizottság) tagjával beszélgetett, majd levetítették a *Püspök a keresztyén* című, huszonhat perces dokumentumfilmet, amely a pap és püspök hitét, hűségét, kitartását, a más nemzetek felé való nyitottságát, hősies helytállását ki-domborítva mutatta be Márton Áront.

A filmben Jakubinyi György érsek és Szász János gazdasági igazgató, valamint Marton József nagyprepost képviseli a főegyházmegyet; mellettük elsősorban Javier-Francisco Lozano nuncius ismerteti Márton Áron egyházi megítélését, s ő mondja ki, miért és miben példaértékű a püspök helytállása. Márton Áront mint a kommunista hatalom vallásellenes üldözésének ellenzőjét mutatja be a film. A máramarosszigeti börtönben készült képsorokkal illusztrálja 1949 és 1955 közötti fogságát, de nem hallgatja el, hogy utána is házi őrizetben, megfigyelés alatt tartották, sőt rá is lőttek. Az is kiderül a filmből, hogy Márton Áron püspök volt az, aki a zsidó deportálás idején szót emelt a kormány szintű igazságtalanság ellen. Megemlíti azt a nem kis bátorságot megkívánó tettét is, hogy a Görögkatolikus Egyház megszüntetésekor, Iuliu Hossu kérésére az utcán maradt kispapokat felvette a gyulafehérvári szemináriumba.

Szép képsorok mutatják a Batthyaneumot, amely a Gyulafehérvári Egyházmegye jogos tulajdona, s ahol a Márton Áron hagyatéka található. □

SZATMÁR BOLDOG PÜSPÖKE

A világon elsőként Mátészalkán ünnepeltük meg Boldog Scheffler János emléknapját – írja beszámolójában Varga János ibrányi plébános. A Szatmári Egyházmegyében ugyanis május 17-én ünnepelték Krisztus mennybemenetelét. Ezen a napon a boldog vértanút ünnepelve Majnek Antal munkácsi megyéspüspök mutatott be ünnepi szentmisét huszonnégy szatmári pap koncelebrálásával a mátészalkai Szent József-templomban. Ebben a templomban szentelte pap-pá a vértanú püspök utolsó magyarországi ténykedésével, 1947-ben a város szüldöttét: Zólyom Sándort. Ennek 30. évfordulóján, 1977-ben, a templom előcsarnokában elhelyeztünk egy kör alakú, Scheffler János püspököt ábrázoló réz domborművet. Tíz évvel később (még illegálisan) képeket nyomtattunk a püspökről, melynek hátoldalán imára buzdítottuk a híveket a boldoggá avatásáért. Ettől kezdve minden évben szentmisén emlékeztünk meg róla a vértanúság emléknapján, december 6-án, Fehérgyarmaton. 2010-ben már ismét a mátészalkai templomban imádkoztunk a határon túlról érkezett papokkal, élükön Schönberger Jenő szatmári püspökkel. 2011-ben ugyanitt egy konferenciát is tartottunk.

A tudósítást a zsolozsma második olvasmányából való idézettel fejezem be: Ha Jézus jóságából mi (papok) nem volnánk, az emberiség rég visszacsülyedt volna a pogányság sötétségébe. Azért mondta híveinek az arsi szent plébános: „Vegyétek el egy faluból a papot, és húsz év múlva barmokat fog imádni”. Hová sülyyed az elhagyatott nép – pap és templom nélkül? Mi lesz a néppel, ha 10-15 éven át folyik a lélekmérgezés a papok és az Egyház ellen? Saját szemünkkel láttuk, hogyan válhat ez a romlás és nyomorba döntés eszközévé – írja tudósításában Varga János atya.

(K. É.)

KÖZÖS KINCSE A SZLOVÁK ÉS A MAGYAR EGYHÁZNAK

Emléktáblát avatott Kassán, az egykori ferences kolostorban Bernard Bober kassai érsek május 25-én Kovács Kristóf ferences vértanú tiszteletére. Az 1944 és 54 között hitükért vértanúságot szenvedett hét ferences vértanú egyike volt Kovács Kristóf.

A harmincéves korában, 1944 őszén a szerb partizánok által Újvidék közelében agyonvert szerzetes 1940–1942 között a kassai rendház tagja volt. Hitszónokként és gyóntatóként működött az anyaországhoz visszacsatolt városban. Bácska visszatértekor saját kérésére áthelyezték Újvidékre. Az a nem titkolt vágy sarkallta, hogy életét áldozhassa Egyháza és népe szolgálatában Krisztusért, hitéért.

Életútját és vértanúságának történetét, valamint a hét magyar ferences boldogáavatási ügyét Kálmán Peregrin szentkúti gvárdián, történész ismertette a kassai megemlékezésen. Rámutatott, hogy a magyar egyházban a vértanúság eszméje évszázadokig háttérbe szorult. Ezzel magyarázható, hogy a kassai vértanúkat is csak háromszáz évvel később, a huszadik század elején avatták boldoggá, és az is furcsa, hogy az 1919-es kommün hitükért kivégzett pap és civil áldozatainak boldoggá avatása fel sem merült a két világháború között a magyar egyházban. Mára azonban szemléletváltás történt, ennek köszönhető, hogy a kassai születé-

sű Salkaházi Sárát már a boldogok között tisztelhetjük, és Scheffler János, valamint Bogdánffy Szilárd püspököket is kanonizálták.

A vértanú rendtársairól szólva az emléktábla avatáskor Magyar Gergely, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány provinciálisza azt mondta: „A magyar ferenceseknek nagy öröm, hogy olyan testvérekre nézhetnek föl, akik nemcsak beszéltek Krisztusról, hanem az egész életük tanúságtétel volt. Amikor azt tapasztaljuk, hogy egyes vértanúk itt éltek közelünkben, akkor mi is erőre kapunk.”

(Ferences Sajtóközpont)

SZÜZ MÁRIA EFEZUSI HÁZA

Szűz Mária utolsó éveiről két hagyomány is szól. Az egyik szerint Jézus kereszthalála, feltámadása után Jeruzsálemet már nem hagyta el: az utolsó vacsora házában lakott János apostollal, akire Jézus a kereszten függve rábízta édesanyját. Még tizenkét évet élt, az apostolok jelenlétében meghalt, és egy sziklasírba temették el a Getszemáni-kert mellett. Az apostolok csak Mária halála után indultak térítő útjaikra a világra.

A másik hagyomány szerint János apostollal Efezusba ment, ott halt meg 48-ban, és ott is temették el. Mindkét hagyomány szerint röviddel halála után – két napon belül – testetül felvették a mennybe.

Az első változat az V. század közepéig követhető vissza: vagyis semmi bizonyíték nincs erre a hagyományra. Jeruzsálemben ugyan van egy bazilika a bencések birtokában – az „Elszenderülés temploma” –, amelynek közepén szoborként van ábrázolva Mária, a halálos ágyán – de ez az 1900-as évek elején épült (egyik oldalkápolnájának oltára fölött magyar királyi szentek mozaik-kepe látható).

Szent Ilona császárné azonban, aki 326-ban Jeruzsálembé látogatott, és az összes szent helyen templomokat építtet, Mária tiszteletére nem emelt templomot, és Szent Jeromos egyházatyja sem ír semmit Mária sírjáról, pedig az összes szent helyet leírta. Ez arra mutat, hogy már az első századoktól élt a hagyomány, hogy Máriának nincs sírja, mert testetül felvették a mennybe.

Nem valószínű, hogy János apostol valaha is magára hagyta volna Máriát, akit a haldokló Krisztus rábízott. Igazolt tény, hogy János apostol már 66-ban Efezusban élt. Viszont Mária akkor már aligha lehetett életben, mert már nyolcvan éves lett volna, ami az akkori időkben valószínűtlenül magas kornak számított. Hogy hol tartózkodott János 37 és 48 között, nem tudjuk pontosan. De 431-ben zsinat volt Efezusban, és a részt vevő papok levelet írtak Konstantinápoly klérusának és népének, amelyben ez a mondat szerepel: „Nestort, a püspökök ítélete neknek nyilvánította abban a városban, ahol János apostol és Isten anyja, a Szent Szűz...” Az állítvány hiányzik, de csak az lehetett: „élt”. Valószínű tehát, hogy János apostol valamikor 42 és 48 között is több évet töltött Efezusban!

Az 1800-as évek elején Emmerich Katalin, egy stigmatizált apáca látomásaiban végigtekintette Mária életét, így

efezusi házat és sírját is látta, és erről részletesen beszámol a Katalin látomásait lejegyző Brentano Kelemen, aki később meg is jelentette ezeket az írásokat.

1891-ben két lazarista szerzetes Szmirnából – a mai Izmirből – ezen feljegyzések alapján az Ala Dag hegy erdejében egy kis kápolna romjait találta, amelyre az apáca látnok leírása bámulatos módon ráillik. Így például az, hogy a ház olyan helyen áll, ahonnan egyszerre látható Efezus városa és a tenger. Azon kívül azt is megtudták, hogy a helyi ortodox keresztény parasztok ősidők óta azt tartották, hogy a kápolna Mária házának romjaira épült.

A régészeti vizsgálatok megállapították, hogy a templom a IV. század elején épült, éspedig egy olyan ház maradványaira, amely kétségtelenül az I. század első feléből származik. 1951-ben a „Meryem Ana Dernegi” (Szűz Mária Alapítvány) tulajdonába került, és a szervezet adományokat gyűjtve helyreállította.

Mária házának romjaira épült

A török kormány kiépítette az odavezető utat. A kápolna felfedezése első percétől a keresztények zarándokhelyévé vált. 1967-ben VI. Pál pápa is elzarándokolt ide, és 2000-ben

II. János Pál, valamint legújabbán XVI. Benedek pápa is.

A mohamedán törökök is tisztelik Szűz Máriát, Jézus anyját – bár Jézust nem tartják Isten Fiának, hanem csak nagy prófétának. A Koránban három szúra foglalkozik Szűz Mária személyével. A kápolna oldalhelyiségében ezen szúrák szövegei a falon hat táblán, törökül és angolul olvashatók.

Mostanában jelent meg Michael Hesemann könyve *A názáreti Mária* címmel, amely a Szent Szűz életét kíséri végig régészeti leletek, feljegyzések és a hagyományok alapján. A szerző úgy gondolja, hogy 42 és 48 között néhány évig János apostol és Szűz Mária valóban Efezusban élhetett. Viszont, amikor az apostolok szétszéledése utáni hetedik évben, 48-ban újra összejöttek Jeruzsálemben, ide eljött János apostol is Máriával együtt, aki már erősen gyengült, és aztán Jeruzsálemben szenderült el. Ott temették el – ma mutatják a sírjának vélt üres helyet is –, de már a temetés utáni második napon a sírt üresen találták.

Így jól összeegyeztethető az efezusi tartózkodás és ház a jeruzsálemi, az apostolok jelenlétében történt elszenderülés hagyományával.

Sibalszky Zoltán

LEVÉLLEN SZAVAZHATNAK A KÜLHONI MAGYAROK

Hamarosan megszületik az a törvény, amely lehetővé teszi, hogy levélben is szavazhassanak a kettős állampolgárok a magyar parlamenti választáson.

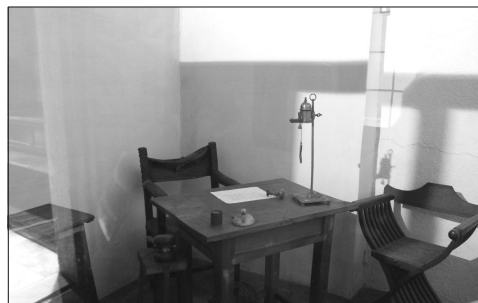
Erről Orbán Viktor miniszterelnök beszélt május 20-án Chicagóban, a helyi magyarokkal tartott találkozásán. Felidézte az Alaptörvény rendelkezését, miszerint a világban szétszórtan élő magyarok mindannyian ugyanahhoz a nemzethez tartoznak, és ezt a tényt a mindenkorai kormányoknak és parlamenteknek kötelessége közjogi erővel elismerni.

A kormányfő arra biztatta a külhoni magyarokat, hogy éljenek a lehetőséggel, és kérjék a magyar állampolgárságot: „Most, hogy a magyar állampolgárság hátszele végigfűj a magyarlakta területeken, azok, akik nem honosításra várnak, hanem csak korábban nem folya- modtak a magyar állampolgárságot bizonyító dokumentumért, minél hamarabb tegyék ezt meg”. Ennek a távol élő magyarok számára is konkrét jelentősége van, hiszen a magyar állampolgárság megszerzésével részt vehetnek a nemzet legfontosabb döntéseiben. □

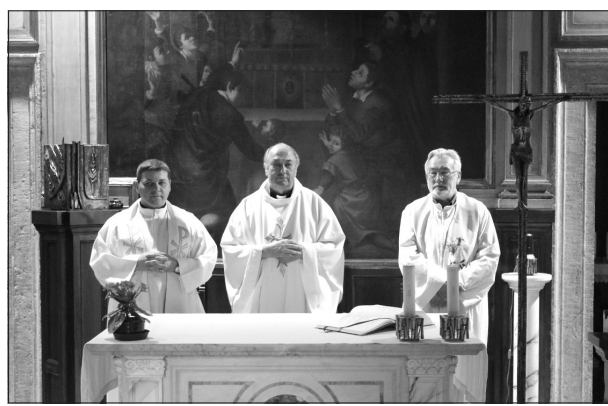
TE DEUM ÉS BÚCSÚZÁS A PÁPAI MAGYAR INTÉZETBEN

A hagyományoknak megfelelően a Pápai Magyar Intézet hálaadó szentmiséjére ezúttal is egy római szenthez, szent rendalapítóhoz kötődő helyen került sor. Ez alkalommal a piarista rend alapítója, a keresztény népiskolák védőszentje, Kalazanci Szent József sírja közelében, a szent egykori lakószobájából nyíló kápolnában tartotta június 5-én este tanévzáró szentmiséjét az intézet közössége, hogy halát adjon az elmúlt akadémiai évről.

Ez alkalommal vettek búcsút a Magyarországra hazatérő Ruppert József piarista atyától, aki huszonegy évet töltött Rómában. A piarista rend generálisának asszisztenseként teljesített szolgálatot, emellett 19 éven át igazgatója volt a Szent István Háznak és elnöke az azt működtető Szent István Alapítványnak. Több boldoggáavatási ügyben posztulátor. Aktív tagja volt a Rómában élő magyar egyházi közösségnek. József atya 1992-től tagja, majd 2007-től elnöke volt a Pápai Magyar Intézetet felügyelő Vigilancia Bizottságnak. József atya szentbeszédében a spanyol származású rendalapító példáját idézte, aki a kényelmes élet helyett mások

Kalazanci Szent József szobája

A hálaadó szentmise

szolgálatát választotta, hiszen nemcsak felismerte a gyermekek tanításának fontosságát, hanem arra is rájött, hogy ezt a feladatot nem másokkal kell megoldatnia, hanem neki kell vállalnia. Így alapította meg az első ingyenes népiskolát. Paul Claudel mondásával fogalmazva: „*Ha Istennek nem lenne rád szüksége ott, ahol vagy, nem rendelt volna oda*”. Az intézet volt rektorai, egykori és jelenlegi növendékei, közössége nevében is Tóth Tamás rektor, a Vigilancia Bizottság nevében pedig Szentmártoni Mihály jezsuita, a Pápai Gergely Egyetem intézetvezető professzora búcsúztatta Ruppert Józsefet. Szentmártoni Mihály követi majd a távozó piarista atyát a Vigilancia Bizottság élén.

Ebben az évben kilenc növendéke volt a háznak, közülük hárman fejezik be tanulmányaikat és térnek haza: Csépanyi Gábor (Esztergom-Budapest) dogmatikából írt licenciát a Pápai Gergely Egyetemen, Harbula István (Kalocsa-Kecskemét) teológiát tanult a bencés Szent Anzelm Egyetemen, Serfőző Levente (Szeged-Csanád) pedig kateketikából licenciát a Pápai Szalézi Egyetemen. □

BRAZÍLIAI MAGYAROK KÖZÖTT

A globális külpolitikai nyitás jegyében Martonyi János magyar külügyminiszter május 15–18. között hivatalos látogatást tett Brazíliában, a világ ötödik legnagyobb területű és hatodik legnagyobb gazdaságú országában. Május 16-án találkozott a magyar közösséggel a Sao Paulo-i Magyar Házban.

A százezres brazíliai magyarság többsége Sao Paulóban él. E közösség szellemi központja a Magyar Ház, amely a helyi magyarok kulturális és nyelvi önazonosságának megőrzését számos formában igyekszik előmozdítani.

A magyar nyelviskola, a cserkészlet, a néptáncoktatás, a felnőtt nemzedékek számára a szabadegyetemek, valamint a közösség által fenntartott idők otthona mind ezt a célt szolgálja.

A külügyminiszter a brazíliai magyarság képviselői előtt hangsúlyozta a határon túli magyarság együttműködésének és hálózatiépítésének a fontosságát. Ismertette az Alaptörvény magyar közösségekkel szembeni felelősségvállalásának lényegét, továbbá a nemzeti önazonosság megőrzésének fontosságát és támogatását.

Bemutatta a magyar külpolitika három prioritását: az európai integráció erősítése érdekében végzett tevékenység-

get, a közép-európai együttműködés előmozdítását, valamint a közelmúltban meghirdetett globális nyitást. Ez utóbbi cél elérésében különleges erőt képez a brazíliai magyarság.

Éppen az itt élő közösség miatt fontos, hogy Sao Paulóban konzuli irodával és külgazdasági szakdiplomátával újra működik a korábban bezárt külképviselet – hangsúlyozta Martonyi János.

A miniszter külön köszönetet mondott a nyugati magyarságnak azért, mert e közösség felemelte szavát a hazánkat ért igazságtalan támadások miatt.

Tíz személy állampolgársági eskütételére is sor került, köztük nem egy olyan volt, akinek felmenői érkeztek az óhazából. Az egyszerűsített honosítást követően az új állampolgárok a minisztertől vehették át honosítási okiratukat.

Martonyi János bejelentette, hogy Magyarország a külföldi magyar közösségekért érzett felelőssége tudatában 700 ezer forinttal járul hozzá a Magyar Ház felújításához, amely Brazíliában több mint negyedszázada szolgálja a magyar kultúra nemzedékeket átívelő megőrzését.

(Országos Sajtószolgálat)

PÜSPÖKI ARANYMISE

Tempfli József nyugalmazott püspök május 31-én a nagyváradi székesegyházban mutatott be hálaadó szentmisét pap-pá szentelésének ötvenedik évfordulója alkalmából. A jelen lévő püspökökkel, papokkal és hívekkel közösen mondott köszönetet a fél évszázados szolgálata során kapott kegyelmekért. Tempfli József 1931. április 9-én született a Szat-

már megyei Csanáros községben. Piarista és jezsuita atyák nevelték, majd érettségi után tanár és nevelő volt Szentjobbon. 1956-ban kezdte teológiai tanulmányait, 1962-ben szentelték pappá. Tén- kén, Tasnádon és Nagyváradon működött plébánosként. 1990. március 14-én lett Nagyvárad 81. püspöke, ezt a szolgálatát 2009 tavaszáig végezte. □

CSALÁD, MUNKA ÉS ÜNNEP

Világtalálkozó Milánóban

Milánóban tartották – május 30. és június 3. között – a Családok VII. Világtalálkozóját, amelyen családpasztorációval foglalkozó papokból és családreferens házaspárokból álló negyvenkét fős magyar küldöttség is részt vett.

A világtalálkozó keretében május 30-án megrendezett nemzetközi teológiai konferencián nagy hangsúlyt fektettek a család identitására, átalakulására és azokra a kihívásokra, amelyekkel ma szembe kell nézniük a családoknak. Az egyik kerekasztal-beszélgetés során, amelyet Carlos Simón Vázquez spanyol prelátus, a Család Pápai Tanácsának altitkára vezetett, bemutattak egy több országban végzett felmérést. *A család a társadalom erőforrása* című vizsgálatból kitűnik, hogy az egy férfi és egy nő közötti házasságon alapuló két- vagy többgyermekes család az az együttélési forma, amely megfelelő biztonságot és elégedettséget biztosít az életközösség tagjai számára, mivel nagyobb emberi és szociális tőkét terem.

A család legnagyobb értékeit kívánta felmutatni a színes programsorozat a szabad ég alatt felállított hatalmas színpadon is, ahol felaz és más nemzetiségű művészek léptek fel.

Kiemelkedő eseménye volt a találkozónak szombaton este a Tanúságtételek ünnepe, 350 ezer zarándok és XVI. Benedek pápa részvételével. A magyarok is a várakozás lázában égtek: a baráti hangulatú buszúton imádságos légkörben készültek a Szentatyával való találkozásra, az imádságot kiegészítette a találkozó témájára (Család: munka és ünnep) való ráhangolódás kiscsoportos beszélgetés formájában.

Benedek pápa este fél kilenctől egy órán keresztül válaszolt a felmerülő kérdésekre, melyek többek között a görög válságra, az Emilia-Romagna tartományban történt földrengés drámájára vonatkoztak. Egy vietnami kislány kérdésében a pápa gyermekkoráról érdeklődött. A Szentatya válaszában mint paradicsomi állapotra emlékezett vissza gyermek- és fiatalkorára. „A bizalom, az öröm és a szeretet légkörében boldog voltam” – mondta. Egy fiatal madagaszkári jegyespár elmondta: vágyódnak a keresztény házasságra, ugyanakkor félelmet is éreznek az egész életre szóló elköteleződés miatt. – A megoldás titka a Szentatya szerint abban áll, hogy olyan szeretetkapcsolatot építsenek, amely nemcsak érzelmre alapul, hanem az értelem és az akarat is társul hozzá. Az utolsó kérdés az újráházasodott párok kényes kérdését érintette, amelyet a Szentatya a mai Egyház nagy szenvedésének nevezett. „Az Egyház nem szűnik meg szeretni ezeket a családokat” – biztosította a pápa. Arra buzdította a plébániákat, hogy legyenek az elsők, akik támogatást nyújtanak számukra.

Szentháromság-vasárnap délelőtt tíz órakor kezdődött Milánó északi parkjában, Bresso repülőtérén a Családok VII. Világtalálkozójának központi eseménye, a pápai szentmise. Egymillió zarándok érkezett erre az alkalomra a világ számos országából. XVI. Benedek a család, a munka és az ünnep összefüggésében fejtette ki gondolatait. A pápa a Teremtés könyvét idézte: „Isten saját képére teremtette az embert (...), férfinak és nőnek teremtette”. Az emberi lény tehát férfi és nő, azonos méltósággal, de sajátos és egymást kiegészítő vonásokkal, mert ajándékká akkor válik a két fél egymás számára, ha kölcsönösen értékelik és megvalósítják a szeretet és élet közösségét.

A házastársak sokrétű mai feladatait a pápa a következőkben jelölte meg: tartásnak állandó kapcsolatot Istennel, és vegyenek részt az Egyház életében, ápolják a párbeszédet, tartsák tiszteletben mások szempontjait, legyenek készségesek a szolgálatban és türelmesek mások hibái iránt, tudjanak megbocsátani és bocsánatot kérni, bölcsen és alázattal törekedjenek feloldani az esetleges konfliktusokat, legyenek nyitottak más családok felé, figyelmesek a szegények iránt és felelősek a polgári életben.

A munkáról szólva a pápa óva intett az olyan gazdasági elméletektől, melyek a munka, a termelés és a piac haszonelvére épülnek. Nem a mind több nyereség egyoldalú elve biztosítja a harmonikus fejlődést, ellenkezőleg: éppen ez teszi tönkre a társadalmat, benne a családot és a környezetet.

Beszéde végén XVI. Benedek az ünnep jelentőségéről szólt. Isten megpihent a hatnapos teremtő tevékenysége után, és megáldotta, megszentelte a nyugalom napját. Számunkra, keresztények számára az ünnep napja a vasárnap, az Úr napja. Ez az Egyház napja, amikor az Úr által egybeírt közösség az Ige és az eucharisztikus áldozat körül gyűlik egybe. Ez a nap az ember és értékei napja: asztalközösség, testvériség, szolidaritás, kultúra, kapcsolat a természettel, játék, sport. A család napja, melyben együtt élnek meg az ünnep értelmét, a találkozás, a megosztás és a szentmisében

való részvétel értelmét. Kedves családok, jóllehet gyors ritmusú világban élünk, ne veszítsétek el az Úr napjának értelmét! – buzdított a Szentatya.

A milánói szalézi kápolnában minden hónap első vasárnapján magyar nyelvű szentmisére gyűlnek össze a környékbeli magyarok. Ez alkalommal a családtalálkozón részt vevő Bíró László püspök mutatta be a szentmisét, majd a szertartás végén megáldotta azt a zászlót, amely ezentúl a milánói magyar főkonzulátus épületét fogja díszíteni. A szentmise után tartott élménybeszámolót a milánói Scala hegedűse, Demetrovics Suszanna, aki a péntek este XVI. Benedek pápa tiszteletére adott koncert aktív közreműködőjeként játszott a Scalában. Mint mondta, keresztény hitével kisebbségben van a zenekarban, ezért tartja fontosnak, hogy ebben a környezetben is elhangozhassanak a pápa és az Egyház családdal kapcsolatos gondolatai...

Az élet minőségét nem a havi fizetés határozza meg, az valahol sokkal mélyebben fekszik – mutatott rá Bíró László családreferens püspök a Magyar Kurír kérdésére válaszolva, hogy miért éppen a munka és az ünnep családhoz való viszonya került a mostani világtalálkozó középpontjába. A főpapi szerint a munkáról akkor tudunk helyesen gondolkodni, ha jó irányból tekintünk rá. Az emberi kapcsolatok – amelyek között kitüntetett helyet foglal el természetesen a család – a lényegesek, a munka ezek megteremtéséhez, erősítéséhez nyújt segítséget. Kell a munka, hogy a család ünnepelni tudjon, hogy felszabadultan együtt lehessen, s kell az ünnep is ahhoz, hogy a munkának valami felsőbb célja is legyen – mondta Bíró László. A munka a személy, a család szolgálatára találtatott ki, ha eszköz helyett céllá válik, akkor okozza a bajt, teszi akár tönkre a családokat is.

(VR/MK/KÉ)

RADIKÁLISAN MEG KELL ÚJULNI!

Udvardy György püspök a római hitoktatási kongresszusról

„Bevezetés a keresztény életbe az új evangelizáció távlatában” címmel tartotta 12. kongresszusát Rómában az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa (CCEE) Hitoktatás, Iskola és Egyetem elnevezésű bizottsága.

Magyarországot Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, a CCEE elnöke; Janka Ferenc, a CCEE főtítkárhelyettese, Udvardy György pécsi püspök, az Országos Hitoktatási Bizottság elnöke, Balázs Tamás, a Győri Hittudományi Főiskola tanára, valamint Obbágy László, a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola oktatója képviselte a tanácskozáson.

Európa országainak hitoktatás-felelősei a 7–16 év közötti fiatalok hitre történő elvezetésével foglalkoztak, Udvardy György *A keresztény beavatás Magyarországon és Közép-Kelet-Európában*, Obbágy László *A katekumenális szemléletű katekézis lehetőségei a bizánci rítusú egyházban a liturgikus év során* címmel tartott előadást.

„Az Egyház tudja, mire van szüksége a fiataloknak, van válasza a kérdéseikre, és ezt el is tudja juttatni hozzájuk. Radikálisan meg kell újulnia az Egyházba vetett bizalomnak” – fogalmazott Udvardy György a kongresszusi tapasztalatait összegezve.

A püspök a Magyar Kurirnak elmondta: a kongresszust hosszú előkészítési

munkálatok előzték meg. Ezek során Európa országaiban felmérést végeztek a fiatalok körében, amely azt mutatta meg, hogy a fiataloknak szükségük van iránymutatásra, olyan személyekre, akik mérvadóak számukra. Kritikusak, de nem állnak szemben az Egyház tanításával. Olyan korban élnek, mely elutasítja a tekintélyeket és megvizsgálja a kapott válaszokat, ami nagy kihívás az Egyház felé. Az Egyháznak van lényegi mondani-valója számukra, és tud válaszokat adni kérdéseikre. A legnehezebb a fiatalok érdeklődésének felkeltése.

Udvardy György rámutatott arra, az Egyház útja elsősorban a személyesség, a közösségvállalás, az embert minden dimenziójával megszólító liturgia lehet. A püspök szerint kiemelt figyelmet kell fordítani az ifjúságra, mert ez a korosztály különösen veszélyeztetett. A fiataloknak lényegi döntéseket kell meghozniuk úgy, hogy nem érettek még erre a felelősségre. Ezért kell melléjük állni, és kísérni őket, támogatást adva a helyes döntések melletti kitartásban. Az Egyháznak arról is megvan az ősi tapasztalata, mit jelent kísérni a hit útjára lépőket. Ez a keresztény közösség feladata, mely a kíséretben újra végigjárva a hitkeresés, megtérés útját, maga is megújul.

Magyar Kurír

„ÚJ ZARÁNDOKHELY – A SEMMIBŐL”

Negyvenedik éve: ifjúsági találkozó Nagymaroson

A május 19-ei nagymarosi ifjúsági találkozón – melynek záró szentmiséjét Erdő Péter bíboros vezetésével mutatták be a jelen lévő lelkipásztorok – arról is megemlékeztek, hogy negyven éve kezdődtek a fiatalok találkozásai a Duna-kanyarban. Balás Béla kaposvári püspök, aki nagymarosi káplánként jelen volt a kezdeteknél, a Magyar Kurirban idézte fel a találkozó történetét:

Új magyar zarándokhely keletkezett a semmiből ingyen, önként, szórakoztatóipar nélkül. Arra született, hogy összefogja, elmélyítse, jó irányba tartsa a magyar egyház valamennyi irányzatát. A hetvenes évek végén kegyelmi tavasz érintette hazánkat. Akkor szabadult számos bebörtönzött pap. Áldozatuk nyomán felszökött a papi hivatások száma, az újonnan szenteltek többsége összetartott és folytatta az addig tiltott ifjúsági munkát. A II. Vatikáni Zsinat után új lelkeségi mozgalmak alakultak, megindult a világiak teológiai képzése, megismerkedtünk a taizéi imamódokkal, megszülettek az ifjúság saját dalai (ezek zömét képzett zenészekkel ellenőriztettük), a kottákat másoltuk...

Mivel a spirituális ébredés, a világegyház hírei, a megújuló teológia, liturgia, a kisközösségek problémái számunkra szokatlanok voltak, tanácsot pedig a hagyományos vezetőktől nem mertünk kérni, tucatnyi „házi zsinatot” tartottunk, összerakva, megbírálv a saját tudományunkat. Bízunk az Egyház hitérkéiben és az ima erejében. A titkos országos zsinatok fedőneve „Borókás” volt. Így nevezték azt a Salgótarján környéki tanyát, ahol az első összejevetelt tartottuk.

A szakadatlan megfigyelések, zaklatások miatt ezekkel állandóan máshová költözködtünk, kicsinyke falvakba, félreeső plébániákra. Köztünk volt Bíró László püspök, Blanckenstein Miklós rektor, Gesztesy András plébános, Várszegi Asztrik főpap, Kállay Emil piarista, Tomka Ferenc és Kemenes Gábor atyák és még sokan mások. Közben Rómában II. János Pál meghirdette az új evangelizációt. Elkezdődtek a pápa által támogatott ifjúsági találkozók, itthon pedig puhult a diktatúra.

Ebben az összefüggésben lavinaszerűen mozdultak meg a fiatalok. Szinte

egy időben a Dunakanyarban Kismaroson, aztán Nagymaroson, a budapesti templomokban, a rejtőzködő kisközösségekben igen sok érdeklődő jelent meg. Nagymaroson 1966-ban kezdődtek a legelső ifjúsági foglalkozások. Ezek körülbelül húsz résztvevővel indultak, majd néhány év alatt a Duna bal partjáról, majd a jobb partról is áradni kezdtek. Tíz év múlva a legnagyobb fővárosi templomokban a heti összejevetel estéin az átlaglétszám 120 volt, öt évvel később az egész napos találkozók tavasszal és ősszel már ezrek érkeztek. Párhuzamosan elkezdődtek a máriagyűdi, hajósi, egerszalóki találkozók is.

A hatalom már csak lélektani fegyverekkel próbálta lassítani ezt a folyamatot. A nyolcvanas évektől már minden irányból, Soprontól Miskolcig jöttek külön buszokkal, zsúfolt vonatokon. A templomban, a kertben állandóan győntak, az előadásokat magnóra vették, de a nap végére elkészültek a helyi felvételek is, amelyeket szakadatlan másoltak a távol maradtak számára.

Az ország valamennyi püspöke vállalta valamelyik közös szentmise celebrálást. Igyekeztünk az ország legjobb előadóit meghívni. A gyülekezés, a napirend és a befőzés legapróbb részleteit is sokszorosan megbeszéltük, azután kiértékeljük. Érkeztek messziről is megfigyelők. A holland újságíró döbbenet figyelt, egy amerikai pap végigsírta. A tömegben felbukkant nem egy közismert arc. Tolcsvay Laci összepréselődve rosszul lett, Szőrényi Levente élvezte a prédikációt. Aztán amint múltak az évek, bővült minden: lett Diákmaros, Gyerekmaros, Babamaros...

Új magyar zarándokhely keletkezett a semmiből ingyen. Azoknak is, akiknek nem jutott pap, vagy akik még „keresők”. Remélem, a találkozók ezután is egyre jobban közelítik ezt a célt. □

ERDÉLY

Írta: Nyirő József

A falu határában halott embert találtak. Ott feküdt a réti ösvény mellett, a Gyerkó nagy cserfája alatt a fűben. Idegen, ki tudja, hova való tekergő, vándorféle lehetett. Írás nem volt nála, a nevét nem lehetett megállapítani, a gúnyája nem mondott semmit, csak annyit, hogy szegény ember lehetett, ki mezítláb rótt az országutat.

Gyerkó maga találta meg, mikor hajnalosan nekifogott, hogy a fűvet lekaszalja a tagon.

– Hé, atyafi! – kiáltott rá. – Ki az Isten engedte meg, hogy összegyűrja a fűvet? Eltakarodjék, amíg jó dolga van!

Az ember nem mozdult. Gyerkó mérgeiben kaszával ment rá, és akkor látta, hogy már meg van merevedve, a szeme fel van akadva, szája lefittyenve, arca sárga és megütötte a harmat, fél lába pedig úgy dermedt meg, ahogy kínjában, vagy álmában felhúzta.

– No, ez csinált nekem elég bajt! – döbbsent meg.

Tudta, hogy kijön a komisszió, a csudájára kigyúl a falu, összegázolják a fűvet, őt is kihallgatják, s ebben a nehéz világban a falunak kell eltemettetnie.

Mi a fenének kellett éppen itt meg-murálnia!

Sokat nem teketóriázott, hanem karjaiba kapta a halottat, szépen átvitte a patakon a szomszéd falu határába, amelyik éppen a patakon túl kezdődött.

– Lássa Mátéfalva, hogy mit csinál vele! Most úgyis a románoké a világ... Hát-ha hozzuk tartozik.

Mátéfalva ugyanis tiszta román község.

– No, ezt jól eligazítottam! – kacagott magában Gyerkó, s hozzáfogott a kaszáláshoz.

Vágott egy rendet, s mikor a végére ért, felvett egy marék fűvet, végigtörölte a kaszát, de a szeme csak ott járt a túlsó parton. Valami odahúzta a halotthoz, és nem érezte jól magát. Valami nem volt rendben a bensejében. Valami borzongatta. Ahova csak nézett, mindenütt a halottat látta kiterítve maga előtt olyan valóságosan, hogy kétszer is vissza kellett rántania a kaszát, nehogy belevágjon a holttestbe. Így ködös szemmel valahogy végigkínlódott még két rendet, és felgyenesedett, hogy kaszát fenjen. A fénkö azonban akkorát csattant az acélon, hogy ijedten rezzent össze tőle, és nem merte tovább fenni a kaszát.

– Nem kellett volna a halotthoz nyúlnom – mormogta –, ott egye a fene a fűvet!

Mereven átnézett a patakon. A halott arca szembenézett vele. Hirtelen lekapta a sapkáját, hogy megtisztelje vele az emlékét. Ettől kissé megkönnyebbült.

– Vajon ki lehet? – jutott eszébe. – Hátha felesége, gyermekei voltak, akik – ki tudja, hol – aggódva várják vissza. Szegény ember, akárki! – esett meg a szíve rajta.

Hiába áltatta azonban magát részvét-tel, meghatottsággal, sehogy se bírt megnyugodni.

– Hátha román? – vigasztalta magát. – Ott hadd üljön!

Sokat szenvedett a románoktól, mikor bejöttek, de a fájgyűlölet se segített rajta.

– Romány? – morfondírozott. – Hát osztán! Akármiféle, de ember. Szegény ember. Látszik rajta, hogy sokat szenvedett az életben... S azonkívül halott.

Rosszallólag megcsóválta a fejét.

– Nem vagy tisztességes ember, Gyerkó, mert kihajítottad a földedről... Nem volt eljárás! Nem!

Letette a kaszát: – Lesz, ami lesz – és átment a halott emberhez, akinek testére már ráhullott a kelő nap fénye, és a harmat színesen párállott az arcáról.

– Jere vissza, földi! – szólt rá mosolyogva, és ismét felvette a földről, óvatosan átgázolt a patakon, s szépen letette a régi helyére a cserfa alá.

– Maradj itt, ha már idejöttél meghalni!

A halott is mintha nyugodtabban feküdt volna a cserfa alatt.

– Úgy, no! – nyugodott meg Gyerkó, és egyszerre elmúlt a szorongása.

Most már nem reszketett a keze a kaszán. A halott körül levágta a fűvet jó darabon, csak éppen a test körül nyíltott virágokat hagyta meg ravatalnak. Ha jönnek, hát így kárt nem tesznek a fűben.

– Jelenteni kéne az előljárásnak! – jutott eszébe. Szerencsére az esztenáról akkor jött Juon, a pakulár, annak megmutatta a halottat, s üzent a jegyzőnek.

– Erről is levettem a gondomat! – nézett a pakulár után, s elővette a tarisznyát, hogy falatozzék.

Csak úgy állva kézbe vette a decis üveget, s a halott felé billentette:

– No, Isten nyugtasson!

Semmi sincs olyan jó, mint egy korty pálinka éhomra, s utána szalonna, kinyér.

– Megkínálnálak – szólott oda ismét a halottnak, mikor a kenyérből egy sorkolatot lekanyarított –, de már neked efféle nem kell több az életben. Te már megnyugodtál... Meg... Jobb is így!...

Cseppet sem sietett a falatozással. Minnek? Van idő elég estig. Hosszú a nap, eleget lehet dolgozni estig. Nézte a fűvet, és meg volt elégedve vele. Jó rend esik, s ha az Isten az időt megtartja, olyan fájjin széna lesz, hogy az ember is megehetné.

Frustok után kényelmesen megpihent. A halotthoz is egészen hozzászokott.

– Mindjárt jönnek! – biztatta. – Juon eddig beért a faluba.

Tudja a fene, miért, de nem tudta megállani, hogy ne beszélgesse vele. Így hozza a tisztesség magával. Hogy halott? Hát osztán? Ember az addig, míg el nem temetik. Csak a lélek hagyta el, ha ugyan elhagyta, mert efféléről sok mindenfélét hall az ember.

A mező ezalatt teljesen felébredt. A madarak már szökdöstek az ágakon, a pillangók, bogarak is pilinkéztek a levegőben, s a hangyák is elindultak terhes útjaikra. Egy-kettő a halott arcán is át-mászott, mások megállapodtak a tátott száj szakadékánál.

– Ne bántsátok legalább ti! – pallotta le szelíden a testről Gyerkó.

A Nap is odasütött.

– Valamivel bé kéne takarni! – gondolta Gyerkó, de nem volt mivel.

Ezen azonban nem volt nehéz segíteni.

A patak partjáról leszakított egy keserűlapit, s befedte vele a halott szemeit.

Aztán újból munkához látott.

Félóra múlva már olyan ereje volt a napnak, hogy a kurtit is le kellett vetnie. Azt is oda tette a tarisznya mellé, a halott közelébe.

– Mindjárt itt lesznek! – vetett egy pilantást rá. – Az urak nem kelnek olyan jókor, mint mi.

A bizottságra bizony várni kellett, de a csendőrök hamar ott voltak. A halott férfit körülszimatolták, kikutatták a rongyait, de nem kaptak semmit nála. Keményen és hosszasan kikérdezték Gyerkót is, aki elmondott mindent, amit tudott. Az örmester felvette a jegyzőkönyvet, és kijelentette, hogy sehová se szabad eltávoznia, míg a bizottság meg nem érkezik. Fegyveres csendőrt is hagyott mellette, mert gyanús dolgokat talált. A leggyanúsabb az volt, hogy a halottat megmozgatta, s a fűvet lekaszalta körülötte.

– Ide leülsz, s ott maradsz! – parancsolta a csendőr.

– Kaszálni szeretnék! – bátorzkodott Gyerkó.

– Nem lehet! – rivallt rá a csendőr.

– Baj van! – gondolta Gyerkó, de szót fogadott, és leült csendesen a halott mellett. A méreg ette, hogy a dolga marad, s még bajba is került; de tanácsosabb, ha az ember ilyenkor befogja a száját. Hát hallgatott is illedelmesen, amíg lehetett, de ki a tűzlángja tudná megállani sokáig szó nélkül.

– Ekkora úr sohase voltam! – hunyorított oda a halottnak, akinek már nagy marhalegyek szállottak az arcára.

– Miért? – kérdezte a halott helyett a csendőr.

– Mert testőrséget kaptam – csúfolkodott a székely.

A csendőr kacagott és megbékélt. Még segített is rendet verni, míg a bizottság kiszállott.

Sokat teketóriáztak a halottal. Kitétek közszemlére, de senki sem ismerte. Lefényképezték, átvizsgálták a feje búbjától a lábujjáig, összehívták a fűtől a fél világot, de kilétére nem tudtak rájönni. Végül az orvos felboncolta, és kisütötte, hogy üresek a belei, de természetes halállal halt meg. Két napig tartották a testet, de senkinek sem kellett. Végül megadták a temetési engedélyt.

A falu költségén csináltattak neki koporsót, afféle festetlen deszkaládát, de nem volt, ahol felravatalozzák. A falu haragudott a halottra.

– Most is elég nagy az adó, mi is alig tudunk élni, s mi temetessünk el minden tekergőt? – mondták az emberek.

A testet másnap kitették a község háza elé a csepegés alá. A községi cigánydobos pipázva őrizte. Egy szál gyertya nem sok, annyi sem volt a koporsó fejénél. A gyermekek csodálkoztak rajta, aztán játszani kezdtek a ravatal körül, míg a cigány elhajászta őket. Az emberek, kik arra jártak, megdöbbsentek, és szegyenkezve továbbálltak. Még se járja, hogy ez a szegény halott ki legyen vetve az út sáncába, és senki be nem hívta. Gyerkó ebéd után, mikor hazajött a kaszálásból, még ott találta.

– Te még itt vagy, testvér? – köszöntötte ismerősen. – Neked sincs nagy szerencséd. Mégiscsak disznóság, hogy ide kihajítottak. Fogd meg, Szándoki! – biztatta a cigányt. – Vigyük be hozzám!

Így ravatalozták fel tisztességesen a Gyerkó életin.

– Ritka tisztességes ember ez a Gyerkó! – mondták megkönnyebbülve az emberek.

Sírásás, minden elkészült. A ravatal körül székeket raktak, hogy aki akar, odaülhessen siratni. Még harangoztak is érte mind a három templomban. Sokan el is jöttek a temetésre, de a székek a holttest körül üresen maradtak.

– Vedd fel a fekete gúnyád, asszony – parancsolta Gyerkó a feleségének –, s ülj oda, hogy legyen szegénynek valakije!

Így kölcsönzött feleséget a halottnak. Maga is megállott gyászolónak a túlsó oldalon. Voltak, akik megrestellették magukat, s melléje húzódtak. A vén Pétör Mózsi, mintha a halott apja lett volna. Antal Andrásné, az öreg süket asszony, az anyja képiben siratta.

– Nem elég! – rendelkezett Gyerkó. – Hátha gyermekei is voltak?...

– Tiszta igaz!

Hogy ez nem jutott eszükbe!

Két fiúcskát, s két leánykát odaültek a lábához. Így kivolt a család.

Siratták is tisztességesen.

– Igen, de ki temeti? – jutott eszükbe.

Erre mindenki kíváncsi volt. Egyik pap se vállalta, mert senki se tudta a vallását. Sem a katolikus, sem a református, sem az unitárius. Ezen megütözköztek az emberek, mert akárki volt, szenteletlen földbe nem vethetik, mint az állatot.

Mire azonban a gyűlőt elharangozták, mind a három pap ott volt a holttestnél.

– Hátha katolikus volt? – mondtotta a katolikus pap.

– Hátha református volt? – aggódott a református pap.

– Hátha unitárius volt? – aggódott az unitárius pap.

Szép sorjában mind a hárman elvégezték a ceremóniát.

A katolikus megszentelte, a református elprédikálta, az unitárius elkönyörögte, a falu megsiratta. Szem szárazon nem maradt.

A sírnál is megadták neki a tisztességet.

Ügyesen belapátolták, s szép dombot vertek fölibe.

– Isten nyugtasson, földi! – búcsúztak el tőle az emberek barátságosan.

Csak éppen tort nem csináltak, mert nehéz az élet, s bár nekünk legyen, amit együnk.

Csak az üdőt megtartaná az Isten, hogy legalább a szénát – ami kicsi lett – bétakaríthassuk!

(1936)

HÍREK – ESEMÉNYEK

A máltaiak régi-új elnöke

Kozma Imre irgalmas rendi szerzetest további négy évre a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnökévé választotta a szervezet tisztújító országos küldöttgyűlése, és Vecsei Miklós alelnök is tisztségében marad. A múlt évi tevékenységet értékelő küldöttgyűlésen elhangzott: a szeretetszolgálat napi működése során emberek tízezreivel került kapcsolatba. A máltaiak önkéntes csoportjai a legelesettebb embereken segítenek az ország 150 helyszínén. A szeretetszolgálat országszerte több mint 200 intézményt tart fenn, ezek között a szociális ellátás valamennyi típusa megtalálható, de a szervezet több egészségügyi szolgáltatást is nyújt a rászorulóknak, és oktatási intézményei is vannak.

Éjszaka a Mária Rádióban

Több mint ötszáz látogatója volt a Mária Rádió szabadkai galériájának a Múzeumok éjszakáján, május 19-én. E helyszín először kapcsolódott be a már hagyományosnak számító rendezvénysorozatba. A rádió szabadkai galériájában a Szűzanya-tiszteletéről szóló kiállítás és élőzene várta a látogatókat.

A kiállítás a zarándoklatokról szól, mivel több mint 150 millió ember indul zarándoklatra minden évben. A zarándoklat jelen van minden nagy világvalásban. *A Szűzanya tisztelete a zarándoklatban – a szobrok ikonográfiája* című kiállítás néhány olyan szobrot mutat be, melyekhez különleges áhitat fűződik, melyek köré imára gyűlik össze a közösség, melyekhez zarándokolnak.

A szabadkai Mária Rádió ily módon is szeretne hozzájárulni a keresztény érté-

kek közvetítéséhez. A mai társadalomban is fontos, mint egykor, hogy felhívjuk a figyelmet az isteni üzenetre, amit a hagyomány és a művészetek is közvetítenek. A Múzeumok éjszakája jó alkalom, hogy sok emberhez eljuthasson ez az üzenet.

Kitüntetett papjaink

A magyar kultúra és tudomány öt kiemelkedő képviselője vehette át a Corvin-láncot május 30-án a köztársasági elnöktől. Jelenits István piarista szerzetes tanár Bor Zsolt fizikussal, Kocsis Zoltán zongoraművész-karmesterrel, Marton Éva operaénekesssel és Vizi E. Szilveszter orvos-agykutatóval együtt részesült a magas elismerésben. Ugyancsak május 30-án, a Fővárosi Közgyűlés döntése értelmében az idén tizenhatan kaptak budapesti díszpolgári címet. A kitüntetettek között van Bolberitz Pál katolikus pap, filozófus, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem professzora is.

Mádl Ferenc síremléke

Katonai tiszteletadás mellett, a Katolikus Egyház szertartása szerint avatták fel, illetve áldották meg június 9-én Mádl Ferenc volt köztársasági elnök síremlékét a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben. Erdő Péter bíboros, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke a hitvalló tudóst és közéleti embert méltatta. „Építő és bátorító volt az a mesteri tudás és az az őszinte tisztelet, amivel a jogot kezelte. Jog és igazságosság találkozása itt, a földön Isten arcát ragyogtatja az emberi közösségre, a boldogságot mutatja meg a földön járó embernek.” □

SZÁJRÓL SZÁJRA

Nevekről, meglepetésekről, nyárról

Tizenéves korom idején – az 1940-es évek elején – még May Károly és Verne Gyula voltak a kedvelt írók kortársaim körében. Az olvasás része volt a mindennapi életnek. A nyári szünidőben ezért össze kellett hangolni az egymást akadályozó szórakozásokat, ma azt mondanánk: hobbykat. Biztosítani kellett az olvasásnak az őt megillető helyet. Az én esetemben három dolgot: az olvasást, a horgászást és a mozit kellett figyelembe venni. Első pillanatban ez egyszerűnek tűnhet, hiszen szünidőben mindegyiknek több idő jutott volna...

Igen, *volna*. Mert a Balaton partján akkoriban csak sötétedés után lehetett filmet vetíteni a kertmozikban. Ez pedig azt jelentette, hogy az előadásnak jóval tíz óra után volt vége... Alvásra kevés idő maradt, mert a halaknak rossz szokása, hogy napkelte idején kezdenek élelem után nézni, ilyenkor „harapnak” a halak. Tehát legkésőbb 5 órakor már a stégen kell lenni. Ébresztő fél ötkor. Szüleim ámulva látták, hogy gyermekük önként és dalolva kel fel hajnalok hajnalán, pedig mások hét órakor is nehéz volt az ágyból kicsalogatni. Alvásra így öt, legfeljebb hat óra maradt. Ma már tudom, hogy időse embernek a hatórás alvás vágyálom, de a kamaszkor kezdetén kevés. Az olvasásra maradt idő szűkre volt szabva, már azért is, mert gyakran szakították meg hosszabb-rövidebb bóbiskolások. A strandra is ki kellett nézni, ápolni a kapcsolatokat!

De mindezt később akartam elmondani. Az első mondatot Verne Gyula és May Károly nevével, a Kr. e. 250 körül élt római vígjátékiró, Titus Marcius Plautus egyik darabjából származó mondással kellett volna folytatni, a

„nomen est omen”-nel, azaz: a név egyszersmind végzet is, intő jel az emberi sors alakulására. Keresztnevük magyarrá fordítása magában is elegendő volt ahhoz, hogy szilárdan higgyek magyarságukban. Csalódással vettem tudomásul: Jules Verne francia volt, Karl May pedig német. Rövid időre ugyan, de megzavart nevüknek a mi nyelvünkön történő használata. Hát még, amikor megtudtam, hogy Karl May sosem járt rendkívül hiteles vadnyugati történeteinek színhelyén, és hogy Winnetou nem létezett, és a szerző sem volt Old Shatterhand soha – akkor volt a csalódás igazi. Időre volt szükségem, hogy felismerjem: a Winnetou mégis a legszebb indiánregény – és nemcsak a német irodalomban... A szerzőt sok-sok forrásmunka segítette a hiteles ábrázolásban, a maga számára kialakított, megálmodott világ rajza pedig a hallatlan népszerűség elérésében. May Károly nyolcadik gyermeke volt szüleinek, és összesen tizenkét testvére közül csak két nővére élte meg a felnőttkort. Többi testvérét gyermekkorában elvesztette: helyettük Winnetou lett a testvér, a maga számára pedig Old Shatterhand alakját találta ki. De ez már egy másik történet...

*

Idestova két éve annak, hogy nem „hetvenkedem”. Bizony, a „nyolcvanodást” is megszokom. Ideje köszönetet mondani minden kedves olvasónknak érdeklődéséért, hűségéért, azoknak pedig, akik az évek során megszólítottak, kedvesen biztattak, külön is. Kérem, őrizzenek meg emlékezetükben! Ha a Jóisten segít, néha-néha jelentkezem majd. Hiszen szerettem, amit csináltam...

Ramsay Győző

MEGSZÚNIK A VATIKÁNI RÁDIÓ KÖZÉP-ÉS RÖVIDHULLÁMÚ ADÁSA

Federico Lombardi, a Vatikáni Rádió főigazgatója június 12-én közleményben ismertette a Vatikáni Rádió terveit az adások új sugárzási rendjéről. Július elsejétől megszűnik a Róma környéki Santa Maria in Galeria központi adóállomásról sugárzott összes középhullámú, és az Európa és Amerika nagyobb része felé sugárzott rövidhullámú adás. Ezen a földrészekén ugyanis a Vatikáni Rádió műsorai részint azok átvétele révén, részint az internet segítségével a legkönnyebben elérhetők.

Magyarországot és a Kárpát-medence magyar ajkú lakosait mindkét változtatás érinti, tehát július elsejétől sem közép-, sem rövidhullámon nem lesznek hallhatók többé a Vatikáni Rádió közvetlen adásai. A pápa rádiójának negyven nyelven szerkesztett adásait műhold vagy internet elérhetőség révén körülbelül nyolcvan országban – helyi vagy orszá-

gos hálózatú – rádiók ezrei közvetítik újra, gyakorta naponta többször is.

Ezenkívül a Vatikáni Rádió honlapján keresztül, az internet segítségével öt élő webcsatornán és „on demand”, továbbá „in podcast” formában lehet a világ bármely pontján kapcsolatba lépni a Vatikáni Rádió műsoraival.

A közlemény végül megemlíti, hogy a Vatikáni Rádió közép- és rövidhullámú adásai, főként Európában, a huszadik század során felbecsülhetetlen értékű szolgáltatást nyújtottak a rádióhallgatóknak, különösképpen a totalitárius rendszerek idején. Miközben ez a régi típusú közvetítés lassan befejezi küldetését, a rádió vezetése kötelességének érzi, hogy köszönetet mondjon mindazoknak, akik szakértelemmel és nagylelkűen járultak hozzá megszámlálhatatlanul sok ember lelki szolgálatához.

(Vatikáni Rádió)

VESZÉLYBEN A VALLÁSSZABADSÁG?

Az utóbbi időben számos olyan dolog történt, ami miatt kérdéses, hogy Kana-dában tiszteletben tartják-e a vallás- és lelkiismereti szabadságot – áll a kanadai püspöki kar honlapján május 14-én megjelent közleményben.

Eszerint mostanában a hívők jogilag kényszerítve vannak rá, hogy vallási meggyőződésükkel ellentétes módon cselekedjenek. A főpásztorok figyelmeztetnek a radikális és agresszív szekularizmus veszélyeire is. A püspöki kar felhívta a figyelmet arra, milyen veszélyei vannak egyes diszkriminációellenesnek szánt törvényeknek, és hogy bizonyos jogvédő szervezetek miként használják a tartományi emberi jogi bíróságokat arra, hogy radikális elképzeléseiket megvalósítsák.

A kanadai Szabadságjogi Charta az alapvető kanadai jogok közt tartja számon a lelkiismereti és vallásszabadságot. Mint írják, a vallásszabadságot nem a kormány adományozza, hanem az olyan jog, amit az államnak elismernie és tisztelnie kell. A püspökök idézték a II. Vatikáni Zsinat *Dignitatis Humanae* kezdetű dokumentumát is, amely szerint bizonyos kereteket leszámítva az ember

nem kényszeríthető a lelkiismerete elleni cselekvésre.

Arra is felhívják a figyelmet: védeni kell a lelkiismereti okok miatt való visszautasítás jogát, főleg az emberi méltósággal és a családdal kapcsolatos esetekben.

Számos kórházban ugyanis kötelezik azokat az orvosokat, akik elutasítják az abortusz végrehajtását, hogy tájékoztassák ügyfeleiket azokról az orvosokról, akik vállalják a beavatkozást; a gyógyszerészeket pedig számos esetben kötelezik, hogy árusítsanak fogamzásgátlókat és esemény utáni tablettát. Több tartományban kötelezik a köztisztviselőket, hogy adják össze a homoszexuális párokat – vagy mondjanak le.

A keresztényeknek ilyen körülmények közt joguk és kötelességük, hogy kiálljanak az erkölcsi rend mellett – írják a főpásztorok.

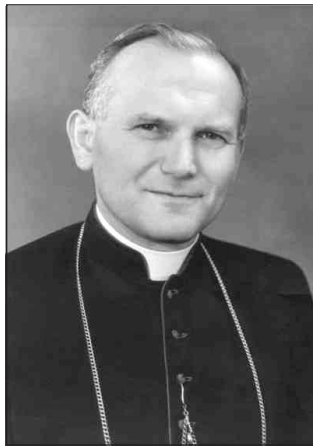
(MK)

HOGYAN FIGYELTÉK WOJTYŁÁT?

A lengyel történész, Marek Lasota a kommunista rezsim idején keletkezett titkos dokumentumokat gyűjtött össze hamarosan megjelenő könyvében.

„Hihetetlen, hogy mennyire figyelte a kommunista titkosrendőrség Karol Wojtyła minden lépését” – írja a szerző, aki a Nemzeti Emlékezet Intézete (IPN) krakkói szekciójának vezetője. „A kommunista időben a hatóságok minden papot a nép és a párt ellenségének tekintettek, és a politikai rendőrséggel (Lengyelországban Bezpieca) figyelték. Wojtyłát 1946-tól figyelték. Megfigyelése szigorúbb lett 1958-tól, amikor krakkói segédpüspökké nevezték ki. A ’60-as években, érsekként, veszélyes politikai ellenfélnek számított; ezért figyelték vadul minden lépését.”

A könyvből közölt egyik dokumentum 98 kérdést tartalmaz, amelyekre a leendő pápát figyelő besúgóktól választ vártak. Hétköznapijai legapróbb mozzanatait is figyelemmel kísérték, attól kezdve, hogy mikor kel, odáig, hogy mit csinál reggelenként, és milyen sorrendben; hogy milyen gyakran borotválkozik, és milyen tisztálkodószereket használ.

A „célszemély”

A kérdések közt szerepelt, hogy hogyan dolgozik, milyen dokumentumokat szokott hazavinni, el szokta-e vinni az íróasztala kulcsát; miről szokott beszélni ebéd közben; „szeret-e bridzselni vagy más kártyajátékot játszani, szeret-e sakkozni”, és kivel; cigarettázik-e, szereti-e az alkoholt („mennyit és milyen gyakran iszik”). A titkosrendőrséget az is érdekelt,

„honnan szerzi be az al-sóneműjét”, „ki mossa a fehérneműjét, zokniját”, valamint „van-e gyógyszeres szekrénye, és milyen gyógyszereket tart benne”.

A történész elmondta: becslések szerint a lengyel papságnak mintegy tíz százaléka működött együtt a kommunistákkal valamilyen módon. Wojtyła környezetében több pap is volt, aki információt szolgáltatott róla a titkosrendőrségnek. De nem csak egyházi személyek akadtak a besúgók közt; közvetlen munkatársai közül is jó néhányat beszerezett a Bezpieca.

Karol Wojtyła, aki pápává választásáig állt megfigyelés alatt, feddhetetlenül kerül ki a rá vonatkozó iratok, beszámolók, dossziék özönéből. Őt nem lehetett sem zsarolni, sem manipulálni.

(Vatican Insider)

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészségek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: <http://www.katolikus.hu/miserend>

ANGLIA:

London: Csicsó János főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-Mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com
Miséző helyek: London, South Croydon, Bristol, Luton, Cambridge, Birmingham; www.magyar-katolikusok.co.uk

Észak-Anglia:

Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Miséző helyek: Rochdale, Wolverhampton, Nottingham. Manchesterben minden szombaton este 7-kor St. Augustin Roman Catholic Church (Az egyetem mellett).

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, Tel.: 0043-1/526 49 72; Fax: 0043-1/526 49 72 25. Miséző helyek: Bécs-újhely (Szent József-templom) 17.00-kor; Bécs, vasárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-Mail: bmke@katolikus.at, <http://www.pazmaneum.katolikus.hu>

Pázmáneum: Varga János rektor, A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14, T.: 0043-1/3191403-18, E-mail: collegiumpazmaneum@gmail.com, Előesti szentmise: szombatonként 17.00-kor.

Burgenland/Alsóőr: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pfarramt, A-7501 Unterwart 226, Tel.: 0043-3352/34108. E-Mail: kersztfalvi@freemail.hu
Miséző helyek: Alsóőr, vasárnaponként 9.15-kor, Felsőőr, vasárnaponként 10.30-kor.

Graz: Msgr. Molnár Ottó, Tel.: 0043-316/68 21 2421; szentmise a hónap első vasárnapján 10.30 órakor, a második vasárnap előtti szombaton 18.00 órakor, a többi vasárnapokon 17.00 órakor a Kalvarienberg-Kirchében, Kalvarienbergstr. 155., A-8020 Graz.

Innsbruck: Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungamseelsorgezentrum d. Diözese Linz, Petrinumstr. 12, Haus 7, A-4040 Linz, Tel.: 0043-732/736581-4492 (iroda), -4493 (lakás), -4494 (Fax), E-Mail: emest.szabo@diozese-linz.at; Miséző helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Tatár Zoltán János, A-9854 Malta 74, Tel.:0043-4733/232 v. 0043-6768 7727 444, E-Mail: tzoltanjanos@gmail.com; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 15.00-kor a Kapuziner Kirchében, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-zárdában, Aigner Str. 135. Érdeklődni: Bohumy István, Tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüsszel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Rue del'Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles, Tel.: 0032-2/64 96 188.

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumônier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liège, Tel.: 0032-4/22 33 910; Fax: 0032-4/22116 09.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Ft. Kovács József, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 Paris, Tel.: 0033-1/42 086170, Fax: 0033-1/42 067155, www.magyarmisszio.info

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, mise minden 1. vasárnap: Chapelle Mère Thérèse, Rue Luizet, 69130 Ecully, Maison Louise Thérèse, 10 av. Edouard Payen, F-69130 Ecully, Tel.: 0033-4/72 860841.

LENGYELORSZÁG

Varsó: minden hónap első vasárnapján 15.00, Boldog Władysław z Gielniowa-templom, Przy Bazantarni u. 3., a metró Natolin megállójához közel. Kívétel március, mivel március 15-re való tekintettel március 11-én lesz.

Krakkó: minden hónap 3. szombatján Lagewnikiban a Szent Fausztina-templom magyar kápolnájában. Pénteken már Krakkóban vagyok szombat estig, tehát lelki beszélgetés, gyónás előzetes egyeztetés után bármikor lehetséges. Mobil: +4869/6619979 Cím: Nagy G. Emmanuel, Przy Bazantarni 3C 02-793 Warszawa, Poland.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Miséző helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempten. Érdeklődni: Ft. Tompa József, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, Tel.: 0049-821/21 93 93 30 vagy 0049-821/21 93 93 24, vagy mobil: 0049-152/23 16 27 53. E-Mail: augsburgimisszio@web.de

Bamberg-Eichstätt-Regensburgi Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Miséző helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg. Érdeklődni: Ft. Bereczki Béla, Ungarische Katholische Mission, Tuchergartenstr. 2/A, D-90571 Schwaig, Tel.: 0049- 911/507 57 96.

Esseni Egyházmegye:

Miséző helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Fraziskaner Str. 69a, D-45139 Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: 0049-221/23 8060.

Freiburgi érsekség:

Ft. Lovász Reinholdt plankstadti kooperator, cím: Schwetzingen-Str. 32, D-68723 Plankstadt, havonta magyar szentmisét tart Mannheimben.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye:

Miséző helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd.: Hamburgban: Ft. Rasztovác Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, Tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen:

Miséző helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Ung. Kath. Mission, Thieboldgasse 96, D-50676 Köln. E-Mail: ungarnzentrum@netcologne.de Tel.: 0049-221/ 238060. Fax: 0049-221/ 232120; <http://www.ungarnzentrum.de>

Limbürg-Fulda-Mainzi Egyházmegye frankfurti székhellyel:

Miséző helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Telefon: 0049-69/24 79 50 21, 069/24795022. Fax: 0049-69/97 78 26 84. www.magyar-katolikusok-frankfurt.de, pal.takacs@magyar-katolikusok-frankfurt.de

München-Freisingi Főegyházmegye:

Miséző helyek: München, Rosenheim, Erding. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Misszió – Ungarischsprachige Katholische Mission, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, 982638, Fax: 0049-89/985419. E-Mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de Nyugdíjas kíségitő: Ft. Buchmüller István ny. plébános.

Münster-Paderborn-Osnabrücki Egyházmegyéek:

Miséző helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, Neukirchen-Vluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel.: 0049-251/32 65 01; Fax: 0049-251/144 29 31. E-Mail: ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passaui Egyházmegye:

Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzenorferstr. 5, D-94121 Salzweg, Telefon: 0049-8505/1229.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye:

Miséző helyek: Stuttgart, Heilbronn-Horkheim, Balingen-Frommern, Ludwigsburg, Böblingen, Reutlingen, Schwäbisch Gmünd, Eislingen, Weingarten, Heidenheim, Friedrichshafen, Munderkingen, Ulm, Biberach. Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre és Ft. Pilis György (0049-731/38 85 61 15), Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffle -Str. 30, D-70186 Stuttgart. Tel.: 0049-711/2369190, Fax: 0049-711/2367393, E-Mail: mission@stuttgarti-katolikusok.de; www.stuttgarti-katolikusok.de

Würzburgi Egyházmegye:

Miséző hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Koncsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Telefon: 0049-931/38 62 43, Fax: 386-405.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nufo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, a római Szent István Ház igazgatója, Casa di Santo Stefano, Via del Casaletto, 481, 00151 Roma, Telefon és fax: 0039 06 6530 796, mobil: 00 349 348 79 52 165, italiamissiohu@gmail.com, Miséző helyek: Róma – minden hó utolsó vasárnapján 11-kor, S. Maria dell'Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyszonya-kápolnájában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Tonale 19, kivéve jan., júl., aug., szept.). Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: Mons. Kovács Gergely, Via del Casaletto, 481; 00151-Roma, tel.: +39-06 653 6573, fax: +39-06 6988 7368, e-mail: gkovacs@tin.it

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, Tel.: 0041-44/36 23 303. E-Mail: f.vizauer@gmx.ch; Miséző helyek: Zürich, Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Ft. Popa Péter, Tel.: 0041-26/321 1925. Szentmise minden hó 1. vasárnapján 11.30-kor a fribourgi Krisztus Király-plébánia-templom jobb oldali részén található Miasszonyunk-kápolnájában (Rte du Comptoir 2, CH-1700 Fribourg). E-mail: abbe@petrupopa.ch; www.fribourgmise.ch

Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján 10.30-kor. Tel.: 00 41-22/7910458.

Lausanne: Szentmise minden hó 1. és 3. szombat 18.00-kor. Tel.: 0041-21/6478 678.

Bern: Ft. Pál István Röm. Kath. Ungarmission, Pf. 102, CH-3073 Gümligen. E-Mail: info@katolikus.ch; www.ungarmmission.ch

Basel: Ft. Pál István, Röm. Kath. Ungarmmission, Wasgenring 47, CH-4055 Basel; Tel.: 0041/765185440. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. www.ungarmmission.ch; a Sacré Couer-templomban, Feierabendstr. 68.

*

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia külföldi magyar lelkipásztori szolgálatért felelős püspökének irodája: MKPK, Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálat, Dr. Cserhádi Ferenc püspök, H-1053 Budapest, Papnövelde utca 5–7., Tel/Fax: +36-1/266-4515, E-mail: cserhati@katolikus.hu □

MAGYAR PÜNKÖSD CALGARYBAN

A calgari (Kanada) Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia magyar közösségének hívei virrasztással készültek pünkösöd főünnepére. „Ha nem gyúl lángra a szívünk, nem tudjuk másoknak átadni a hitet” – ez volt a mottója a programnak, amelyet Kiss G. Barnabás ferences szerzetes vezetett.

Több mint ötvenen vettek részt a lelki napon, amely többek közt arra is szolgált, hogy pünkösöd ünnepe után jól felkészüljünk majd a Hit évére, amelyet XVI. Benedek pápa meghirdetett. A Szentatya hangsúlyozta: „Fontos, hogy a kereszténység nem gondolatok összessége, nem filozófia vagy elmélet, hanem életmód, szeretet. Csak úgy válunk kereszténnyé, ha hitünk átalakul szeretetté.”

Pünkösdvasárnap – a Szentlélek eljövételének és az Egyház születésének napján – ünnepi szentmisére gyülekezett a Szent Erzsébet-templom közössége, amelynek keretében a bérálás szentségét a helyi püspök, Frederick B. Henry megbízásából Kiss G. Barnabás ferences szolgáltatta ki egy felnőttnek és négy fiatalnak.

galmazott: az Erősség Lelkének eljövetele az Egyházat és minden embert elvezet a rendtelenségből a rendbe, a zűrzavarból a harmóniába és a régiből az újba, elvezet bennünket az Istennel való szoros kapcsolathoz.

A zsúfolásig megtöltött templom hívei között jelen voltak a cserkészek és vezetőik is, akik tanúi lehettek az új pünkösödnek, a Lélek-áradásnak. A szentmise után mindenki örömmel gratulált a megbérmáltaknak, és testvéri együttlét zárta az ünnepet.

Manolache M. Lőrinc

HIRDESSZEN AZ ÉLETÜNKBEN

Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként: 0,10 EUR	
„Jelige” – postaköltség	5,00EUR
Üzleti, nyereséges hirdetés betűnként	0,20EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40EUR
Egyszerű, 1 „pontos” keret	10,00 EUR
Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.	
Külön kívánságokat esetenként árazunk.	

Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 %, illetve egész évi hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!

ÉLETÜNK

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ
 Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
 Telefon: (0049) 89/98 26 37
 Telefax: (0049) 89/98 54 19
 E-mail: eletuenk@gmx.de
www.ungarische-mission.de

*

Főszerkesztő: dr. Cserhádi Ferenc
 Felelős kiadó: Merka János
 Felelős szerkesztő: Czoborczy Bence
 A szerkesztőbizottság tagjai:
 Ramsay Győző,
 Vincze András

*

Redaktion und Herausgeber:
UNGARISCHSPRACHIGE KATHOLISCHE MISSION
 Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
 Verantwortlicher Herausgeber: Merka János
 Telefon: (0049) 89/98 26 37
 Telefax: (0049) 89/98 54 19
 E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de
eletuenk@gmx.de

*

Abonnement für ein Jahr: 20 EUR
 11 Exemplare

nach Übersee mit Luftpost USS 60

*

ELŐFIZETÉS:

Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni! Tengerentúlra, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot.

1 példány ára: 2 EUR

Előfizetési ár egy évre: 20 EUR

Tengerentúlra USS 60

BANKSZÁMLÁNK:

Ungarischsprachige Katholische Mission

Sonderkonto „ÉLETÜNK”.

Postbank München

Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80

IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03

BIC PBNKDEFF

*

Erscheint 11 mal im Jahr.

Satz: ÉLETÜNK

*

Druck: AMPER DRUCK GmbH

Am Fohlenhof 5.

82256 Fürstenfeldbruck

*

Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt

zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei.

A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET

MELLÉKELTÜNK.

HIRDETÉSEK

Hévízen, a tótól 100 és 1000 m-re apartmanok kiadók. 25 EUR/2 fő. E-mail: info@hevizholiday.com. T.: 0036-83/341 063.

Rábatöttösön igényesen felújított összkomfortos parasztház berendezve, nagy kerttel eladó. T.: 0049-8142/50987.

Magyarországon, Miskolc mellett, Mályiban, 135 m²-es családi ház eladó, garázzsal, pincével. A településen fürdőhely, vitorlázási lehetőség, horgásztavak, termálvíz található. 10-14 km-re gyógyfürdők: Miskolc-tapolca, Mezőkövesd, Hajdúszoboszló. Budapesttől 1,5 óra távolság. T.: 0036-30/488 2424.

Magyarul beszélő család háztartását és idős ember ápolását, gondozását 15 éves gyakorlattal, ottlakással vállalom. Ha igény van rá, leinformálható 65 éves nő vagyok. T.: 0036-1/239 08 15 (este).

Szakképzett ápolónő (53), több mint 20 éves külföldi tapasztalattal, magyar családnál, nemi és korhatár nélküli betegápolást és háztartást vállal. T.: 0036-70/385 19 49.

Német-Svájc területén élő házaspár (47/50) idősök gondozását, ellátását, ház körüli teendőket és mindenféle bútor felújítását, javítását vállalja. T.: 0041-(0)77/45 93 981.

Budán – RÓZSADOMB – kedvező áron eladó 1,5 szobás 47 m² lakás. T.: 0049-176/64 3297 68.

49 éves, magyar, szakképzett ápolónő, 24 órás idő- és betegápolást, házvezetést vállal. T.: 08131/97977 v. 0036-20/44 24 218.